

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ครั้งที่ ๔๘
วันพฤหัสบดีที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๔๐ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกฯ ที่มาประชุมทั้งหมด ๑๘๔ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : บัดนี้ มีสมาชิกฯ มาครบองค์ประชุม
แล้ว ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

๑.๑ ตามที่คณะรัฐมนตรีได้ขอรับร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหาร
แห่งชาติ พ.ศ. ที่ นางสุนันทา สมบุญธรรม กับคณะ เป็นผู้เสนอ และร่างพระราชบัญญัติ
คุ้มครองพยานในคดีอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่ พลอากาศเอก วีรวิท คงศักดิ์ กับคณะ
เป็นผู้เสนอ ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ โดยขอให้รอการพิจารณาไว้ ๓๐ วัน คณะรัฐมนตรี
ได้พิจารณาแล้วลงมติให้ส่งคืนร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับ มายังสภาฯ

สำหรับร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ คณะรัฐมนตรี
เห็นด้วยกับการจัดตั้งคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ จะเห็นว่า อำนาจหน้าที่ของ
คณะกรรมการอาหารแห่งชาติตามร่างมาตรา ๖ (๒) อาจซ้ำซ้อนกับอำนาจหน้าที่ของ
คณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ ตามร่างพระราชบัญญัติมาตรฐาน
สินค้าเกษตร พ.ศ. ซึ่งอยู่ระหว่างการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกา และร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญประการเดียว คือ การจัดตั้ง
คณะกรรมการระดับชาติเพื่อให้เกิดผลในทางบริหารเท่านั้น ไม่ได้เป็นการตรา
พระราชบัญญัติเพื่อประโยชน์ในการจัดตั้งหน่วยงานหรือส่วนงานใหม่ ดังนั้นจึงเห็นว่า
ยังไม่มีคามจำเป็นจะต้องจัดตั้งคณะกรรมการ โดยตราเป็นพระราชบัญญัติ แต่อาจจัดตั้ง
โดยออกเป็นระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติ

ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ (๘) เพื่อให้คณะกรรมการ
มีความต่อเนื่อง

ส่วนร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. นั้น
คณะรัฐมนตรีเห็นว่า

๑. การขยายขอบเขตของบทนิยาม คำว่า “พยาน” ตามร่างมาตรา ๓ นั้น
ขัดต่อวัตถุประสงค์และขั้นตอนการคุ้มครองพยานของพระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน
ในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๖ รวมทั้งจะทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันของผู้กล่าวหา ผู้ร้องเรียน
ผู้แจ้งเบาะแส ผู้เสียหาย ผู้ร้องทุกข์กล่าวโทษ หรือพยานบุคคลที่มาให้ข้อมูลตามกฎหมายอื่น
ซึ่งจะไม่ได้ได้รับความคุ้มครอง และต่อไปอาจจะมีการร้องขอให้แก้ไขให้ครอบคลุมถึง
กฎหมายอื่นด้วย ซึ่งจะกระทบในเรื่องอัตราค่าจ้าง เงินงบประมาณและยังเป็นการขัดต่อ
วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ด้วย

๒. การกำหนดในร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๖/๑ จะทำให้การใช้มาตรการ
ทั่วไปมีความล่าช้าและมีขั้นตอนมากขึ้น และการที่กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็น
ผู้ดำเนินการคุ้มครองพยานด้วยมาตรการพิเศษนั้น จะมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงผู้มีหน้าที่
ดำเนินการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษจากสำนักงานคุ้มครองพยานเป็นคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ซึ่งจำเป็นต้องมีการกำหนดขั้นตอนการดำเนินการเป็นการเฉพาะ รวมทั้งเพิ่ม
อัตราค่าจ้างและงบประมาณเพื่อรองรับการดำเนินการดังกล่าว

สำหรับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ได้บรรจุระเบียบวาระเป็น
เรื่องด่วนที่ ๔ และเรื่องด่วนที่ ๕ ตามลำดับแล้ว จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ :

๑.๒ คณะรัฐมนตรีได้ส่งร่างพระราชบัญญัติเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

แห่งชาติ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่สมาชิกฯ เสนอ และคณะรัฐมนตรีรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการกลับคืนมายังสภา ๒ ฉบับ

ฉบับที่ ๑ คือ ร่างพระราชบัญญัติเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีมีข้อสังเกตว่า มีหลักการเป็นการจัดตั้งคณะกรรมการระดับชาติเพื่อดำเนินการเช่นเดียวกับร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ที่กระทรวงศึกษาธิการเสนอ และคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติหลักการ ขณะนี้อยู่ระหว่างการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกฯ เสนอนี้ยังขาดความครบถ้วนสมบูรณ์ในบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดตั้งหน่วยงานเพื่อดำเนินการด้านธุรการของคณะกรรมการ และที่มาของงบประมาณที่จะสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้การดำเนินการมีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพที่จะรองรับการดำเนินการตามมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

ฉบับที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีเห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติ จะเห็นว่ายังมีขอบเขตที่กว้างเกินไป จึงทำให้ขาดความชัดเจนบางเรื่อง และอาจไม่เป็นการคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ตามสมควร ประกอบกับคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามที่กระทรวงพาณิชย์เสนอ ซึ่งมีหลักการอย่างเดียวกับร่างที่สมาชิกฯ เสนอ และได้ส่งให้สำนักงานคณะกรรมการตรวจพิจารณาโดยคณะรัฐมนตรีจะได้เร่งนำเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับ ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยเร็ว จึงขอให้ชะลอการพิจารณาไว้ก่อนเพื่อจะได้พิจารณาพร้อมกับร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีต่อไป ผมขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ :

๑.๓ ด้วยเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือแจ้งว่า ตามที่สภาได้เสนอ

ข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตร

และสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ไปนั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับทราบข้อสังเกต

ดังกล่าวและให้นำเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติที่คณะกรรมการวิสามัญแก้ไข เป็น

เหตุผลของร่างพระราชบัญญัติในการประกาศในราชกิจจานุเบกษาต่อไป และมอบให้

กระทรวงการคลังรับข้อสังเกตเกี่ยวกับการยกเลิกบทบัญญัติว่าด้วยการแต่งตั้งคณะกรรมการ

บริหารในพระราชบัญญัติจัดตั้งธนาคารของรัฐในโอกาสต่อไป จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ :

๑.๔ รับทราบรายงานกิจการประจำปี งบดุล และบัญชีกำไรขาดทุนของ

ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ ๓๑

ธันวาคม ๒๕๕๕

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ด้วยกระทรวงการคลังได้เสนอรายงาน
กิจการประจำปีงบดุลและบัญชีกำไรขาดทุนของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อมแห่งประเทศไทย สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ ต่อสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติเพื่อทราบ ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกอบมาตรา ๒๕๓ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ :

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปเป็นเรื่องด่วน

เรื่องด่วนที่ ๑ ร่างพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) โดยที่เรื่องนี้เป็นเรื่องทำนองเดียวกับ เรื่องด่วนที่ ๒ คือ
ร่างพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งคุณสุพัทธ์ พุ่มภา
กับคณะ เป็นผู้เสนอ และมีหลักการในการทำนองเดียวกัน จึงขอนำเรื่องทั้งสองมาพิจารณา
รวมกันนะครับ มีสมาชิกฯ ชัดข้อไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ชัดข้อ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องก็จะได้
ดำเนินการไปตามนั้นนะครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคณะรัฐมนตรีรับ

นายวิจิตร ศรีสอ้าน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

ท่านประธานสภาฯ ที่เคารพ กระผม ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรีให้นำเสนอร่างพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดยมีหลักการและเหตุผลดังต่อไปนี้

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖
ดังต่อไปนี้

(๑) ยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปิดดำเนินการในสาขาวิชาใดเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุมัติไว้แล้ว และแก้ไขเพิ่มเติมขั้นตอนที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องดำเนินการ (ยกเลิกมาตรา ๑๘ และมาตรา ๘๑ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๐ และมาตรา ๑๐๖)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยตัดอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการรับรองหลักสูตรการศึกษาและการรับรองมาตรฐานการศึกษา และเพิ่มเติมให้มีอำนาจในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจการของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของสภาสถาบันให้กรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิที่มาจากคณาจารย์ประจำ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๔ และ มาตรา ๒๘ (๓))

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของสภาสถาบัน โดยกำหนดให้มีอำนาจในการอนุมัติหลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร และเพิ่มเติมอำนาจในการอนุมัติการลงทุนหรือการร่วมทุนกับนิติบุคคลหรือหน่วยงานอื่น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๔ (๖) และเพิ่มมาตรา ๓๔ (๑๐/๑))

(๔) แก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับการรับรองมาตรฐานการศึกษา โดยตัดหลักเกณฑ์ในการขอให้รับรองและรับรองมาตรฐานการศึกษา และตัดอำนาจของคณะกรรมการเกี่ยวกับการเพิกถอนการรับรองมาตรฐานการศึกษา และการเพิกถอนการให้ความเห็นชอบการเปิดดำเนินการในสาขาวิชา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๕ และมาตรา ๘๔)

LIRT

(๕) แก้ไขเพิ่มเติมให้สถาบันมีอำนาจแต่งตั้งสอบสวนอธิการบดี
(แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖ วรรคสอง และมาตรา ๕๘)

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ มีบทบัญญัติบางประการไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน และทำให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่อาจดำเนินกิจการสนองต่อความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน ยังถือแนวปฏิบัติที่แตกต่างกัน ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและเท่าเทียมกันในการจัดการศึกษา สมควรกำหนดให้สถาบันมีอำนาจในการอนุมัติหลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตรตามที่คณะกรรมการกำหนด รวมทั้งส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีอำนาจในการลงทุนหรือร่วมทุนกับนิติบุคคลหรือหน่วยงานอื่น เพื่อเป็นรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

จึงขอเสนอเพื่อพิจารณารับหลักการครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณสุพัทธ์ เชิญครับ

นายสุพัทธ์ พุฒกา : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
 กระผม นายสุพัทธ์ พุฒกา สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สำหรับร่างพระราชบัญญัติ
 สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จากที่ผมได้เสนอไปแล้วก็มีหลักการคล้ายคลึงหรือเหมือนกับ
 ของคณะรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ก็สามารถจะพิจารณา
 ไปด้วยกันได้ และเห็นว่ก็ควรจะใช้ของคณะรัฐมนตรีเป็นฉบับหลักในการพิจารณา
 เหตุผลหลักที่ทางกระผมและคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ก็เพื่อให้การกำกับเรื่อง
 คุณภาพมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษาทั้งรัฐและเอกชนเป็นไปในแนวเดียวกัน ในอดีต
 มีเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาของเอกชนเท่านั้นที่ทางทบวงมหาวิทยาลัยหรือกระทรวง
 ศึกษาธิการได้เข้าไปดูแลเรื่องการรับรองมาตรฐาน -----

- ๓/๑

แต่ต่อมาทางรัฐบาลในชุดที่ผ่านมาก็ได้ตั้งหน่วยงานที่คอยกำกับดูแลมาตรฐานของสถาบันการศึกษาทั้งระบบ โดยสำนักงานมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาหรือ สมศ. นอกจากนี้ยังได้มีเกณฑ์มาตรฐานทางอุดมศึกษาซึ่งได้ใช้กับสถาบันอุดมศึกษาทั้งรัฐและเอกชน เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ๒ มาตรการดังกล่าวนี้เพียงพอที่จะกำกับดูแลคุณภาพมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษาทั้งระบบ ถ้ามีการรับรองมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอีกระบบหนึ่งก็เป็น ๓ ระบบ ก็จะซ้ำซ้อน และการที่เราใช้ระบบเดียวกันทั้งรัฐและเอกชนก็จะทำให้ทางกระทรวงศึกษาธิการสามารถปรับมาตรการทั้งหลายที่เกี่ยวกับคุณภาพมาตรฐานให้ดีขึ้นทั้งรัฐและเอกชน ซึ่งผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษารวม อันนั้นก็เป็เหตุผลที่ทางผมและคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณวัลลภครับ

นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม วัลลภ ตังคณานุรักษ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ความจริงหลักการของกฎหมายฉบับนี้ ถ้าอ่านโดยเร็วก็จะเห็นพ้องกับหลักการที่เสนอ แต่ว่าผมมีข้อสงสัย ขออนุญาตเรียนถามผ่านไปยังท่านรัฐมนตรี โดยเฉพาะประเด็นความเชื่อมโยง เนื่องจากว่าในหลายมาตราของกฎหมายที่เสนอเข้ามานี้ได้ให้เหตุผลที่ไปในทำนองเดียวกันว่า เพื่อจะได้แก้ไขอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่ไม่มีอำนาจในการรับรองหลักสูตรการศึกษาและการรับรองมาตรฐานอีกต่อไป พูดประหนึ่งเหมือนกับว่าลอยออกไปเลย ใครจะไปกำหนดหลักสูตร ไปรับรองมาตรฐานอีกไม่ได้ อ่านแล้วคล้าย ๆ อย่างนั้น เพราะเหตุผลให้เช่นนั้น ขออนุญาตถามผ่านท่านประธานฯ ไปยังท่านรัฐมนตรีว่า ถ้าหากว่าเราแก้ไขหลักการและไปดูแลในรายละเอียดของรายมาตราต่าง ๆ แล้ว ถ้าหากว่ามีการกำหนดหลักสูตรที่ไปไกล เช่น หลักสูตรกาสิโน ให้เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยเอกชนที่มากมายเกินขนาด อย่างนี้ะครับ กระบวนการที่จะเชื่อมโยงยับยั้งในหลักสูตรบางหลักสูตร ในแง่ของการบริหารราชการแผ่นดินอยู่ตรงไหนครับ ที่จะท้วงติงเรื่องเหล่านี้ได้ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

LIRT

นายวิจิตร ศรีสอ้าน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอ้าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ตอบข้อถามที่ยกเป็นประเด็นก็ขอกราบเรียนว่า เนื่องจากการบัญญัติให้มีพระราชบัญญัติ
สถาบันอุดมศึกษาเอกชน เมื่อ ๒๕๔๖ ได้ยังคงเอามาตรการที่เป็นของเดิมมาบัญญัติซ้ำไว้
ใน พ.ร.บ. ที่ออกใหม่หลังปฏิรูปฯ เพราะปฏิรูปฯ เกิดขึ้น ๒๕๔๒ ที่นี้เหตุที่ได้เอาของเดิม
มาบัญญัติ ก็เนื่องจากว่า พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการออกทีหลัง
พอออกทีหลัง พ.ร.บ. ฉบับนั้นก็ได้มีการยุบเลิกคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เอามารวมไว้
ในกรรมการเดียว คือ คณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยหลักการ ก็คือ ต้องการให้ปฏิบัติ
เช่นเดียวกัน ไม่มีการเลือกปฏิบัติ ที่นี้กฎหมายใช้มาระยะหนึ่งก็มาพบว่า มีประเด็น
เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะเรื่องการรับรองมาตรฐานกับการเห็นชอบหลักสูตร เมื่อเลือกปฏิบัติ
เราก็คิดว่าที่บัญญัติไว้ตามเดิมแล้วต่างจากของรัฐยังจำเป็นหรือเปล่า ผลก็ปรากฏว่าไม่จำเป็น
แล้ว จาก ๒ เหตุผล

เหตุผลที่ ๑ ไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือของเอกชน ได้กำหนดเรื่องการอนุมัติ
หลักสูตรกับเรื่องมาตรฐานเป็นอำนาจของสภามหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นเมื่อของรัฐก็เป็น
สภามหาวิทยาลัย ของเอกชนก็ควรจะต้องเป็นของสภามหาวิทยาลัยเช่นเดียวกัน เพราะเป็น
นิติบุคคล -----

ที่นี่ในการที่จะกำกับว่าการอนุมัติหลักสูตรก็ดี การรับรองมาตรฐานก็ดี เมื่อเป็นอำนาจสภาแล้ว ทางคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งดูแลทั้งรัฐและเอกชนจะมีวิธีการใดที่ยังกำกับได้อยู่

วิธีที่ ๑ ก็คือ เมื่อเขาดำเนินการแล้ว เขาต้องแจ้งให้ กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วัน และ กกอ. ก็ยังมีอำนาจที่จะทักท้วงได้แย้ง เช่น ไม่เห็นด้วยก็จะบอกไปว่าอันนี้ไม่เห็นด้วย นั่นก็เป็นมาตรการที่เรียกว่าเป็น โพสต์ออดิต (Post audit) ก็คือ ให้อำนาจเขาไป แต่ถ้าทำแล้วไม่ถูกต้องก็มีสิทธิทักท้วง ยับยั้ง

วิธีที่ ๒ อย่างที่กฎหมายฉบับนี้กำหนด ก็คือยังมีอำนาจที่จะกำหนดมาตรฐานกำหนดวิทยฐานะ เช่น ที่ร่างใหม่ในมาตราที่แก้ไขใน (๓) คือ การรับรองวิทยฐานะสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ยังต้องกำหนดว่าตามมาตรฐานการศึกษาที่กระทรวงกำหนด เพราะฉะนั้นกระทรวงก็จะไปกำหนดว่า ที่ให้ท่านไปมีอำนาจที่สภา ท่านก็ต้องใช้อำนาจตามมาตรฐานที่ทางกระทรวงกำหนด ก็หมายความว่า เราให้กรอบ ให้แนวทาง ให้หลักเกณฑ์ไป แล้วเวลาที่เขาได้มีการดำเนินการแล้ว เขาต้องแจ้งกลับมาภายใน ๓๐ วัน ถ้าไม่เป็นไปตามที่เรากำหนดเราก็กักท้วง ซึ่งโดยวิธีนี้ใช้ทั้งของรัฐและเอกชนเหมือนกันครับ แต่เพื่อกฎหมายเอกชนไปเขียนเกินไว้ ก็เลยทำให้ขั้นตอนของเอกชนมากกว่าของรัฐในเรื่องเดียวกัน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณวัฒนาครับ

นายวัฒนา สวรรยาธิปิติ : ขอรบกวนท่านประธานฯ ครับ ที่ทำให้เสียเวลา ผม วัฒนา สวรรยาธิปิติ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอตั้งข้อสังเกตผ่านไปยังท่านรัฐมนตรี ก็คือ ในมาตรา ๘๐ ตามที่ขอแก้ไขใหม่นี้ ผมมองดูแล้วไม่ค่อยจะชัดเจนเท่าไร ในนี้เขียนว่า “เมื่อปรากฏว่าสถาบันอุดมศึกษาเอกชนใดไม่ดำเนินการในสิ่งที่จำเป็นต่อการจัดการศึกษาตามโครงการที่ได้รับใบอนุญาตภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการเพิกถอนใบอนุญาตนั้น” คำว่า “สิ่งที่จำเป็นตามโครงการที่ได้รับ” ผมเข้าใจว่าจะเป็นโครงการ เช่น หลักสูตรปริญญาตรีสาขานั้นสาขานี้ เป็นต้น ในกรณีแบบนี้ก็หมายความว่า ให้เลิกไปเลย ไม่ได้มีโอกาสจัดตั้งกันใหม่อีกแล้ว อย่างนั้นใช่ไหมครับ คือในความคิดเห็นผมน่าจะมีการกำหนดเวลาว่า อาจจะขอดำเนินการโครงการนั้นใหม่ภายในกี่วัน ก็ปีก็แล้วแต่ คืออาจจะเป็นไปได้ที่เขาเกิดไม่พร้อมในเวลานั้น

แต่อีกสักพักหนึ่งก็อาจจะมีความพร้อม ก็น่าจะอนุญาต คือ อาจจะเติมวรรคสอง ในกรณีที่
ขออนุญาตใหม่จะต้องไม่น้อยกว่าที่เดือนหรือที่ปีอะไรก็ได้แล้วแต่ ก็ขอเสนอข้อสังเกตไว้
อย่างนี้ครับ ขอบขอบคุณครับ

- ๕/๑

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญอาจารย์วันชัยครับ

นายวันชัย ศิริชนะ : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ที่เคารพ กระผม วันชัย ศิริชนะ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระผมขออนุญาต
กราบเรียนว่า โดยหลักการนั้นก็เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้โดยรวม แต่อย่างไร
ก็ตามแต่ ต้องกราบเรียนว่า ในระยะที่ผ่านมาสัก ๔๐ ปีนี้ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้เข้ามา
มีบทบาทในการเข้ามาร่วมรับผิดชอบในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประเทศ
เป็นอย่างมาก ความเติบโตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นเริ่มต้นมาจากการมีแค่แห่ง
๒ แห่ง แต่ปัจจุบันนี้มีกว่า ๗๐ แห่ง ความเติบโตอันนี้โดยหลักการทั่วไปแล้วดูเหมือนว่า
เป็นเรื่องดี กระผมจำได้ว่า ตอนที่ยังเป็นนิสิตที่จุฬาฯ แรก ๆ นั้น ใครที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย
ของรัฐไม่ได้ก็ต้องไปเรียนที่ฟิลิปปินส์ ไปเรียนที่อินเดีย ไปเรียนที่อื่น แต่ภายหลังจากนั้น
มีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเพิ่มมากขึ้นในประเทศไทย คนก็ไปเรียนต่างประเทศลดลง
เรื่องนี้ก็เลยกลายเป็นเรื่องที่เป็นคุณในแง่ของการลดการส่งคนของเราไปเรียนต่อ
ต่างประเทศ แล้วคนที่ไปฟิลิปปินส์หรือไปอินเดียนั้นก็มีปริมาณลดน้อยลงตามลำดับ
สาเหตุที่ไปที่นั่นลดน้อยลงตามลำดับนี้ กระผมมองภาพว่า อันหนึ่ง ก็คือ เรื่องของคุณภาพ
มาตรฐานของประเทศไทยโดยรวมดีขึ้น ในขณะที่เดียวกันคุณภาพมาตรฐานของประเทศ
เหล่านั้น คาดว่าไม่ได้มีการพัฒนาเท่าที่ควร สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เรากำลังจับจ้องและมองภาพ
การพัฒนาและการเติบโตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง
โดยตลอดว่าเป็นอย่างไรในเชิงของคุณภาพ ต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่า ความเติบโต
โดยรวดเร็วของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนของประเทศไทยนั้น มีทั้งในกรุงเทพฯ มีทั้งใน
ต่างจังหวัด มีทั้งที่ได้รับการรับรองและยอมรับเป็นอย่างสูง มีบัณฑิตที่ออกไปรับใช้สังคม
และบ้านเมืองที่มีคุณภาพอย่างมาก แต่ขณะเดียวกันกระผมไม่อยากจะมองเป็นภาพซ้ำรอย
ของการดำเนินการเติบโตอย่างรวดเร็วแบบเดียวที่เกิดขึ้นกับในบางประเทศ ที่เมื่อเติบโต
รวดเร็วเสร็จแล้วขาดมาตรการการควบคุมที่ดี ก็ทำให้คุณภาพมาตรฐานนั้นลดลง ก็กลายเป็น
โทษกับคนซึ่งเข้าไปศึกษาหาความรู้ในนั้น เพราะว่าคนที่อุตสาหกรรมเข้าไปเรียนในสถาบัน
อุดมศึกษาส่วนใหญ่นั้นมุ่งหวังที่จะได้คุณภาพ ได้ความรู้เข้ามาเพื่อดูแลตนเองและครอบครัว
และต้องกราบเรียนว่า โดยสภาพข้อเท็จจริงนั้น คนซึ่งไปเรียนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

นั้นส่วนใหญ่ก็เป็นลูกของคนซึ่งมีฐานะไม่ค่อยดี จนกระทั่งถึงคนชั้นกลางเป็นส่วนใหญ่ และต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายในการไปเล่าเรียนมากพอสมควร เสียเงินมากไม่เป็นไร แต่สิ่งที่จำเป็นจะต้องกำกับดูแล ก็คือ ทำอย่างไรที่จะทำให้เด็กเหล่านั้นซึ่งเป็นลูกของคนชั้นกลาง และคนซึ่งมีรายได้น้อยนั้นมีโอกาสได้รับการศึกษาที่ดี กระผมมองภาพว่า เวลานี้สิ่งที่จำเป็นที่สุดที่จะต้องดำเนินการนั้นก็คือ ทำอย่างไรที่จะทำให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นได้มีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานที่ดีขึ้น เป็นที่ยอมรับ และเป็นที่น่าเชื่อถือได้มากขึ้น ในขณะที่เดียวกันหลายแห่งเขาพัฒนา มีรายได้เยอะ เขาพัฒนาเยอะ แต่ในรูปของสถาบันที่มีขนาดเล็กและเกิดขึ้นใหม่ สถาบันเหล่านี้ไม่มีเงินทุนพอที่จะพัฒนาในเชิงของคุณภาพของอาจารย์ ไม่มีมาตรการเพียงพอที่จะดูแลในเรื่องของอุปกรณ์การศึกษา ไม่มีความสามารถที่จะดูแลตัวเองในระยะแรกของการเติบโตได้ ประเด็นนี้เป็นประเด็นซึ่งมีความสำคัญต่ออนาคตของบ้านเมืองเป็นอย่างยิ่ง ในต่างจังหวัดหลายแห่งเราก็พบว่า สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงว่า การพัฒนาสิ่งเหล่านี้ไม่ค่อยได้เกิดขึ้น -----

คำถามที่เกิดขึ้น ก็คือ ทำอย่างไรที่เมื่อเราออกกฎหมายตัวนี้ขึ้นมาที่จะให้เขามีอำนาจในการกำกับดูแลตัวเองมากขึ้น เหมือนกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ แล้วจะมีการประกันได้ว่าคุณภาพมาตรฐานที่มีอยู่นั้นจะดีขึ้น ถึงแม้ว่าเราจะมีระบบของโพสต์ออดิต คือ ดำเนินการไปก่อน ตรวจสอบภายหลัง แต่เมื่อตรวจสอบภายหลังแล้ว บางครั้งความเสียหายก็เกิดขึ้น การเยียวยาสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลัง ก็คือ เราจะทำอย่างไรที่จะทำให้การเยียวยานั้นเป็นสิ่งที่แก้ไขความอ่อนด้อยในเชิงคุณภาพของบัณฑิตที่จบออกมาได้ กระผมมีความรู้สึกเป็นห่วงในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่งว่า เราจะทำอย่างไรกับเรื่องของคุณภาพมาตรฐาน ถึงแม้ว่าเรื่องโพสต์ออดิตเป็นเรื่องจำเป็นก็ตามแต่ ผมอยากกราบเรียนว่า เรื่องมาตรการของการส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้มีคุณภาพนั้นเป็นเรื่องซึ่งมีความสำคัญ ประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ก็คือ เรื่องของการกำกับดูแล ในระยะที่ผ่านมาเราใช้ระบบการกำกับดูแลแบบพรีออดิต (Pre audit) ก็คือ การดูแลให้เขามีความพร้อม ติดตามไปดูแลตรวจสอบภายหลัง ซึ่งอันนี้ก็ทำให้เกิดความเดือดร้อนกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชนโดยทั่วไปที่มีความรู้สึกคล้าย ๆ กันว่าไปจู้จุกจิกและไปดูแลค่อนข้างมาก แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นมาตรการที่ทำให้ประกันความมั่นใจได้อย่างหนึ่งว่า มีการติดตามตรวจสอบตั้งแต่ต้น ก่อนที่บัณฑิตจะจบการศึกษาออกมา ประเด็นที่กระผมอยากชี้ ก็คือว่าในส่วนที่เรามองว่า เราให้อนุมัติหลักสูตรไปก่อนภายใต้กฎเกณฑ์ที่กรรมการกำหนด อันนั้นก็จะเป็นเรื่องดี ผมเห็นด้วยว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องดี แต่ว่าข้อเสนอในเชิงความคิดในขณะนี้ ก็คือว่า ถ้าเผื่อว่าเขาเป็นสถาบันซึ่งมีขนาดใหญ่ระดับหนึ่ง เดิมนาระดับหนึ่งใช้เวลาในระยะหนึ่งในการพัฒนาตนเอง จนเรามั่นใจแล้วเราปล่อยเขาไปให้เต็มที่ แต่อะไรก็ตามแต่ที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมีกระบวนการติดตามเฝ้าดูเป็นพรีออดิตอยู่ระยะหนึ่งจะได้ไหมในส่วนเหล่านี้ก็จะทำให้มีการประกันความมั่นใจในเชิงของการดำเนินการแก้ปัญหาประชาชนได้มากขึ้น ซึ่งกระผมมองว่า อาจจะดูเหมือนกับไม่ค่อยเป็นธรรมกับเขานัก เพราะเวลานี้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐเราใช้ระบบโพสต์ออดิตเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเล็กจะใหญ่แค่ไหนเราก็ปล่อยไป โดยเชื่อว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ แต่ต้องไม่ลืมว่ามีอีกอันหนึ่ง คือ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐนั้น มีกฎเกณฑ์ ข้อบังคับของทางราชการ มีระบบการงบประมาณ ระบบการติดตามตรวจสอบอยู่อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งอันนั้นคงจะยิ่งกว่า

หรืออดีตเสียอีก ในส่วนนั้นก็อยากจะตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ว่า เราจะทำอย่างไรกับการที่จะให้พี่น้องประชาชนนั้นมีความมั่นใจในเชิงของคุณภาพที่จะส่งลูกหลานเข้าไปเรียน ไม่ใช่ไปเรียนแล้วออกมาแล้วไม่มีคุณภาพ แล้วมาแก้กันภายหลัง กระผมก็อยากจะตั้งข้อสังเกตเพียงแค่นี้ แต่ว่าหลักการโดยทั่วไปนั้นเห็นด้วยว่ากับการที่จะให้อิสระในการดำเนินการกับสถาบันอุดมศึกษาของเอกชน เพื่อให้เขาสามารถเติบโตแล้วไม่ไปจุกจิกจู้จี้กับเขามากเกินไป ก็ขออนุญาตกราบเรียนเป็นข้อสังเกตครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญครับ

นายวิรุณ ตั้งเจริญ : ขออนุญาตครับ กราบเรียนท่านประธาน

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ผม นายวิรุณ ตั้งเจริญ ในฐานะกรรมการ ผมเองได้อภิปรายไปครั้งหนึ่งแล้ว โดยรวมทั้งหมดก็เห็นด้วยกับหลักการทั้งปวง แต่ยังมีข้อกังวลใจอยู่ในมาตรา ๕ (๓) ในเรื่องของกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่น้อยกว่า ๗ คน แต่ไม่เกิน ๑๔ คน ซึ่งผู้รับใบอนุญาตเสนอชื่อ ทั้งนี้ให้มีคณาจารย์ประจำอย่างน้อย ๑ คน กราบเรียนว่าในมหาวิทยาลัยของรัฐปัจจุบัน ในกรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้นถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะขับเคลื่อนมหาวิทยาลัยให้ก้าวหน้าเปลี่ยนแปลง หรือเจริญก้าวหน้าอย่างไรก็ตาม โดยที่ถือปฏิบัติอยู่ในของรัฐบาลนั้น ได้พยายามใช้ระบบไตรภาคี ก็คือจะประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหาร คณาจารย์หรือตัวแทนคณาจารย์ ซึ่งอัตราส่วนก็อาจจะเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ แต่ในกรณีเช่นนี้กระผมได้มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ในกรรมการสภาของมหาวิทยาลัยเอกชนด้วยเช่นกัน -----

ผมมีความกังวลในประเด็นที่ว่า ระหว่างที่ ๗ – ๑๔ คน และผู้ที่รับใบอนุญาตเป็นผู้เสนอชื่อนั้น เกรงว่าเราจะขาดความหลากหลายหรือไม่ เพราะการนำเสนอชื่อนั้นไม่ได้มีอะไรที่เป็นกฎกติกาไว้แล้ว บางสถาบันที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมก็คงไม่เป็นปัญหา แต่บางสถาบันอาจจะโน้มน้ำหนักการศึกษาระดับอุดมศึกษาไปสู่ธุรกิจศึกษา หรือไปสู่หลักสูตรที่เฉพาะที่จะทำเงินเท่านั้น ตรงนี้อาจจะเป็นจุดอ่อนในอนาคต ก็ขอเรียนเป็นข้อสังเกตไว้เช่นนี้ครับ
ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรัฐมนตรี

นายวิจิตร ศรีสอาน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม วิจิตร ศรีสอาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
๑ ประเด็น ที่กรุณาตั้งเป็นข้อสังเกต

ขอเรียนชี้แจงในประเด็นแรกที่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๘๐ ที่บอกว่า ถ้า ๑ ปีแล้ว
อนุญาตแล้วไม่ทำอะไรก็อาจจะถูกเพิกถอนใบอนุญาต และเพิกถอนแล้วจะตั้งใหม่ได้ไหม
คือ เรื่องที่ ๑ ปี แล้วไม่ทำอะไร มีตั้งแต่ไม่โอนที่ดินให้ ไม่ก่อสร้าง ไม่จัดเรื่องที่สัญญาว่า
จะจัด เพราะฉะนั้นกรณีจะเข้าข่ายที่ว่า ๑ ปี แล้วจะต้องเพิกถอนใบอนุญาตก็เป็นกรณีที่
ชัดเจนครับ ว่าเอาใบอนุญาตไปถือไว้เฉย ๆ แล้วก็ไม่ได้ทำอะไร ที่นี้กรณีเดียวกันนี้
ถ้าสมมุติว่าเขาเกิดพร้อมขึ้นมา แล้วเขาจะยื่นขอใบอนุญาตจัดตั้งอีกเขาก็ทำได้ เราจึงไม่ต้อง
ไปใส่เงื่อนไขว่าท่านจะต้องถูกถอนใบอนุญาตแล้วก็ไปถึงจะขอได้ใหม่ เพราะเป็นเรื่องที่ว่า
ต้องพิสูจน์ความพร้อมกันเป็นระยะ ๆ ไป เพราะฉะนั้นเหตุผลของการที่บัญญัติมาตรา ๘๐
ไว้เช่นนี้เป็นความเดิมและปฏิบัติได้คืออยู่แล้ว แต่ที่ต้องแก้เพราะว่าเมื่อเราถือว่าเรื่องรับรอง
มาตรฐาน รับรองหลักสูตรเป็นอำนาจสภา มาตรานี้ก็เลยต้องตัดข้อความเหล่านี้ออก
แต่ข้อความที่เหลือนี้คงเดิมทั้งสิ้น และยืนยันว่าทำมาตั้งแต่ต้นเป็นแบบนี้ก็ไม่เคยมีปัญหา
และเรื่องที่ว่าถ้าเขายังสนใจจะจัดตั้งใหม่เขาก็มาทำโครงการแล้วยื่นการขอจัดตั้งใหม่ ทำได้
ครับ ไม่ได้มีการตัดสิทธิ

ประเด็นที่ ๒ คือ เรื่องที่ห่วงว่าโตเร็ว ขนาดใหญ่ เล็ก อยู่ในกรุง อยู่ในต่างจังหวัด คุณภาพมาตรฐานอาจจะไม่เท่ากัน แล้วตั้งข้อสังเกตทำนองว่า น่าจะมีมาตรการต่างกันไหม ระหว่างที่เพิ่งตั้งและยังเล็กอยู่ กับระหว่างที่มั่นคงแล้ว ในข้อนี้ก็ไปพูดกันในคณะกรรมการได้ แต่ว่าปัญหาก็จะเจอเลือกปฏิบัติอีก แล้วเลือกปฏิบัติอันนี้ ๒ ต่อเลย

ต่อที่ ๑ กระทำอย่างเดียวกันใหม่กับมหาวิทยาลัยของรัฐที่เพิ่งตั้งกับที่ตั้งมานานแล้ว ผมก็เชื่อว่ามหาวิทยาลัยของรัฐที่ตั้งใหม่เขาก็คงไม่ยอม เพราะไม่เคยถือปฏิบัติแบบนั้นมาก่อน

ต่อที่ ๒ จะเกิดลักลั่นกันเองระหว่างมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งก็ไม่แน่ว่าจะไปว่าใหญ่ ๆ จะดีกว่าเล็ก ผมไปเจอแห่งหนึ่งที่นครปฐม ไม่เอ่ยชื่อครับ เขาต้องการจะเล็ก เขาไม่ต้องการใหญ่ เขาบอกเลยว่าเขาจะรักษาให้เล็กเพื่อจะจีวแต่แจ้ว เพราะฉะนั้นความเล็ก ความใหญ่ผมคิดว่าไม่ใช่กฎ แต่ถ้าจะดูเป็นกรณีไปว่า ใหญ่บางแห่งก็หลวม เล็กบางแห่งแข็งแรงหรือไม่แข็งแรง อันนี้ก็ว่าไป

เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่คงต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบ เพราะหลักของเราแก้กฎหมายอันนี้เพื่อไม่ให้เลือกปฏิบัติ ที่นี้ถ้าแก้ไปแล้วเลือกปฏิบัติมากขึ้นจะอธิบายยาก แต่ผมก็เห็นประเด็น ที่นี้ปัญหาก็จะมีว่า แล้วเราจะดูแลเรื่องคุณภาพมาตรฐานอย่างไรในระบบโพสต์ออดิต ผมเข้าใจว่าระบบเดิมที่เราทำมาเป็นระบบที่ทางทบวงเดิม แล้วมาเป็นคณะกรรมการการอุดมศึกษาปัจจุบัน มีอะไร ๆ ก็ทำเองโดยตรง

แต่ต่อไปนี้จะบอกว่าหน่วยกำกับเชิงนโยบาย เชิงแผน เชิงมาตรฐาน จะออกกฎเกณฑ์ แล้วไปให้เขาทำ แล้วเมื่อเขาทำก็ตามไปดูว่าเขาทำได้ตามกฎเกณฑ์หรือไม่ เพราะฉะนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ถึงทำให้หลายเรื่องไปอยู่ที่สภาของเขาเอง แต่ว่าหลายเรื่องก็กลายมาเป็น บทบาทของคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่จะต้องมากำหนดเป็นหลักเกณฑ์ เป็นมาตรฐาน ที่นี้ตอนที่มิระบบรับรองมาตรฐานแยกออกไปต่างหาก ตอนนั้นยังไม่มีระบบประกัน คุณภาพครับ เพราะระบบประกันคุณภาพเพิ่งเกิดเมื่อเราปฏิรูปการศึกษาหลังปี ๒๕๔๒ มีทั้งส่วนของการประกันคุณภาพภายใน ที่สถาบันต้องทำทุกปี และต้องเสนอรายงานนั้น ต่อหน่วยเหนือ กรณีของมหาวิทยาลัยเอกชนก็ต้องเสนอต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษา คณะกรรมการการอุดมศึกษาที่จะดูว่ารายงานของการประกันคุณภาพภายในที่ทำทุกปี เป็นอย่างไร และมีสิทธิที่จะซักถามที่จะให้ชี้แจงหรือถ้าเห็นอะไรที่มีลักษณะที่จะส่อไป ในทางที่ด้อยคุณภาพหรือเกิดปัญหา ก็สามารถที่จะเข้าไปดำเนินการในฐานะที่มารับรายงาน แล้วมีเรื่องที่ต้องพัฒนา เพราะการประกันคุณภาพภายในก็เพื่อการพัฒนา

ประการที่ ๒ มีการประกันคุณภาพภายนอกโดย สมศ. ซึ่งเป็นองค์กรมหาชน อิสระ แล้วในรอบสองเขาประเมินเพื่อรับรองหรือไม่รับรองมาตรฐานด้วย ไม่เหมือน รอบแรก ถ้าปรากฏว่าสถาบันใดไม่ได้รับการรับรองมาตรฐานเราก็เข้าไปดูได้ว่า ที่ไม่ได้ รับรองเพราะอะไร จะต้องปรับปรุงอะไร เราก็ตั้งเป็นเงื่อนไขกับเขาได้ แล้วเท่าที่ผมทราบ ในรอบสองไม่ได้มีแต่มหาวิทยาลัยเอกชนที่อาจจะอยู่ในสภาพที่ไม่รับรองแต่เปอร์เซ็นต์ต่ำ ไม่เกิน ๕ เปอร์เซ็นต์ ก็มีของรัฐด้วย แล้วเราก็ต้องทำอย่างเดียวกัน ถ้าเจอว่าทั้งของรัฐ เอกชนอยู่ในสภาพเช่นนี้ คณะกรรมการการอุดมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการก็ต้องเข้าไป ดูแลว่าจะให้เขาแก้ไขอะไร จะให้เขาปรับปรุงอะไร ภายในเงื่อนไขเวลาเท่าไร และจะมีการ ช่วยเขาเพื่อให้อยู่รอด สนับสนุนเขาให้เข้มแข็งได้อย่างไร เพราะว่ามาตรการของ การส่งเสริมมันไม่ใช่ไปปิดเขาลูกเดียว แต่ว่าควรจะต้องใช้ความพยายามร่วมกัน เพื่อจะ พัฒนา ในที่สุดก็เพื่อประโยชน์ของเด็ก เพราะฉะนั้นในประเด็นที่ได้ยกเป็นประเด็นนี้ เป็นประเด็นที่ดี เรื่องคุณภาพมาตรฐาน ถ้าอย่างไรมันก็จะอยู่ในขั้นกรรมาธิการอีกทีหนึ่ง

ประการที่ ๓ เรื่ององค์ประกอบที่ว่า ทำไมไม่เป็นไตรภาคีเหมือนของรัฐ ก็เพราะความที่เป็นเอกชน เราก็เห็นว่า เมื่อเขาเป็นคนลงทุน รัฐไม่ได้อุดหนุนแม้แต่บาทเดียว ของเอกชนนี้ไม่ได้รับเงินอุดหนุนเลยแม้แต่บาทเดียว แล้วก็ควรจะให้เขามีเสียงส่วนใหญ่ ในสภา อันนี้ก็เป็นการลงทุนโดยทั่ว ๆ ไป ใครลงทุนเขาก็ต้องมีเสียงส่วนใหญ่ในบอร์ด (Board) ขององค์กรนั้น แต่ว่าก็ไม่ได้มีเสียงส่วนใหญ่เด็ดขาดเสียทีเดียว ถ้าองค์ประกอบใน มาตรา ๒๘ ที่เราไม่ได้แก้ มีองค์ประกอบที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกิน ๓ คน ที่รัฐมนตรี เลือกจากบัญชีรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการเห็นชอบ ก็คือ คณะกรรมการ การอุดมศึกษาเขาจะทำบัญชีขึ้นมา ๑ บัญชี ว่าบุคคลเหล่านี้เหมาะสมจะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในสภาของมหาวิทยาลัยเอกชน แล้วรัฐมนตรีต้องเลือกไม่เกิน ๓ คน ต่อ ๑ สภา ตั้งให้เป็น กรรมการสภา แต่เลือกนอกบัญชีไม่ได้ ต้องเลือกในบัญชี ก็แสดงให้เห็นว่า รัฐได้มีตัวแทน เข้าไปอยู่ในสภา ซึ่งในมหาวิทยาลัยของรัฐไม่มีที่ได้กำหนดว่าจะต้องมีผู้ที่รัฐมนตรีตั้งเข้าไป นั่งอยู่ในสภา แต่ของเอกชนมี อันนี้คือข้อแตกต่างที่ผมคิดว่าถ้ามองในเชิงการกำกับดูแล เรามีกลไกที่เข้าไปกำกับดูแลโดยนั่งอยู่ในสภาของเขาเองในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ด้วย จึงอาจจะไม่จำเป็นต้องเป็นไตรภาคีครับ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าท่านสมาชิกฯ คิดใจก็อาจจะ แปรญัตติแล้วไปดูกันอีกรอบหนึ่ง เพราะว่าอันนี้ไม่ใช่หลักการสำคัญ แต่ว่าเป็น องค์ประกอบที่อาจจะเสริมให้ดีขึ้น และให้มั่นใจขึ้นว่าเราจะดูแลได้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปรายก็จะขอมติว่า จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการ กรุณาพยักหน้าเห็นด้วย ท่านผู้ใดไม่รับหลักการกรุณาพยักหน้าไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ เรียบร้อยนะครับ รวมคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๘๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ไม่มี)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่ประชุมเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์ นะครับ คณะกรรมาธิการครับ ท่านรัฐมนตรีครับ

นายวิจิตร ศรีสุอาน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ รัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการวิสามัญ จำนวน ๑๖ คน ของรัฐบาล ๓ คน ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะรัฐมนตรีเสนอกรรมาธิการวิสามัญ ๑๖ ท่าน มีท่านผู้ใดขัดข้องไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ก็เป็นไปตามนั้น เชิญท่านรัฐมนตรี เสนอครับ

นายวิจิตร ศรีสุอาน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

ท่านประธานฯ ที่เคารพ กรรมาธิการในสัดส่วนของรัฐบาลประกอบด้วย

๑. ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสุอาน

๒. นายสุเมธ แยมน์

๓. รองศาสตราจารย์จิระเดช อุ่สวัสดิ์

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านสมาชิกฯ เสนอครับ คุณมุกดา

นางมุกดา อินตะสาร : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ที่เคารพ ดิฉัน ครม.มุกดา อินตะสาร สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลำดับที่ ๑๓๑ ขอเป็น ตัวแทนของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เสนอรายชื่อกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ฉบับที่ ...) พ.ศ. จำนวน ๑๓ คน

LIRT

๑. นายวัฒนา สวรรยาธิปัติ
๒. นายวันชัย ศิริชนะ
๓. นายวิรุณ ตั้งเจริญ
๔. คุณหญิงสุชาติ กีระนันท์
๕. นางประภา เติระกุล ศรีนวลนัค
๖. นายพงษ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์
๗. นายสุชาติ อุปถัมภ์
๘. นายปรีชา บัววิรัตน์เลิศ
๙. นายสุพัทธ์ พุฒกา

๑๐. นายสมเกียรติ อ่อนวิมล
ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกอีก ๓ ท่าน

๑๑. นายธนู กุลชล
๑๒. นายชวลิต หมื่นนุช
๑๓. นางจันทร์จิรา วงษ์ขมทอง

ขอผู้รับรองคะ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ มีท่านผู้ใด
จะเสนอท่านอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีนะครับ ก็เป็นไปตามนั้น
เชิญท่านเลขาธิการอ่านรายชื่อครับ

นางสุวิมล ภูมิสิงหาราช (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ) : รายชื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
สถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน ๑๖ ท่าน มีดังนี้

LIRT

๑. ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน
๒. นายสุเมธ แย้มมนุ่
๓. รองศาสตราจารย์จิระเดช อุ่สวัสดิ์
๔. นายวัฒนา สวรรยาธิปติ
๕. นายวันชัย ศิริชนะ
๖. นายวิรุณ ตั้งเจริญ
๗. คุณหญิงสุชาติา กิระนันท์
๘. นางประภา เหดระกุล ศรีนวลนัค
๙. นายพงษ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์
๑๐. นายสุชาติ อุปถัมภ์
๑๑. นายปรีชา บัววิรัตน์เลิศ
๑๒. นายสุพัทธ์ พุ่ผกา
๑๓. นายสมเกียรติ อ่อนวิมล
๑๔. นายธนู กุลชล
๑๕. นายชวลิต หมั่นนุช
๑๖. นางจันทร์จิรา วงษ์ขมทอง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กำหนดการแปรญัตติครับ

นายวิจิตร ศรีสอ้าน (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :

ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กำหนดแปรญัตติ ๗ วัน ตามข้อบังคับฯ ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ก็เป็นไปตามนั้นนะครับ เอร่าง
ของรัฐบาลเป็นหลักตามที่คุณสุพัทธ์เสนอนะครับ มีท่านผู้ใดขัดข้องไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีนะครับ

ต่อไปเรื่องด่วนที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติสัญญาชาติ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ซึ่งคุณเตือนใจ ดีเทศน์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณเตือนใจครับ

นางเตือนใจ ดีเทศน์ : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ที่เคารพ ดิฉัน เตือนใจ ดีเทศน์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดิฉันขอกราบขอบพระคุณ
ท่านประธานฯ ที่กรุณาบรรจุวาระร่าง พ.ร.บ. สัญชาติ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เข้าสู่ที่ประชุม
ในวันนี้ เนื่องจากว่าได้มีการประสานกับท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
ท่านบัญญัติ จันทน์เสนะ และท่านอธิบดีกรมการปกครอง ท่านชาญชัย สุนทรมัญญ์ ว่า
ขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติสัญญาชาติ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ฉบับของกรมการปกครองได้พิจารณา
เสร็จแล้ว ซึ่งมีเพียงไม่กี่ประเด็นที่ยังมีความเห็นต่างกันอยู่ระหว่างร่างของ สนช. กับร่างของ
กรมการปกครอง ดังนั้นทางท่าน มท. ๒ และท่านอธิบดีกรมการปกครองก็จะเร่งรัดให้
เรื่องนี้เข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีและกฤษฎีกา และจะพยายามให้ทันเข้าวาระของ
สภาเป็นวาระ ๑ ได้ภายในเดือนกันยายนนี้ ดิฉันจึงขอเรียนปรึกษาท่านประธานฯ ว่า
ขอชะลอร่างของ สนช. ไปก่อนค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็จะห้อยท้ายไว้อย่างนี้เรื่อยไป
จนกว่ารัฐบาลจะส่งกลับมา คุณวันชัยมีอะไรครับ เชิญอาจารย์วันชัยครับ

LIRT

นายวันชัย ศิริชนะ : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม วันชัย ศิริชนะ กรรมการธิการ ขออนุญาตกราบเรียนว่าเรื่องพระราชบัญญัติสัญชาตินั้นเป็นเรื่องซึ่ง คณะกรรมการธิการเรื่องนี้ให้ความสนใจและมีความเป็นห่วงเป็นใยเป็นพิเศษที่ท่านเพื่อน สมาชิกฯ ได้กล่าวว่าจะรอไปพิจารณาร่วมกัน และพยายามจะเร่งรัดให้เสร็จภายใต้อายุของ คณะ สนช. ชุดนี้นั้น กระผมขอกราบเรียนว่า ก็เห็นด้วยกับในหลักการนั้น แต่ที่อยากจะ กราบเรียนเสนอ ก็คือว่า อย่างไรก็ต้องขอความกรุณาว่าให้เร่งรัดให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพราะ เรื่องนี้ค้างมานานแล้ว คนที่เดือดร้อนกับเรื่องนี้ก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก แล้วถ้าไปดูสภาพ ความเป็นอยู่ สภาพชีวิตที่แท้จริงของคนเหล่านี้แล้วเขารอคอยพวกเรานาน เพราะฉะนั้น ก็กราบเรียนท่านประธานฯ ผ่านไปยังฝ่ายที่เกี่ยวข้องว่า ขอความกรุณาได้เร่งรัดเรื่องนี้เป็น พิเศษด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เพื่อให้โอกาสทั้งเดือนแก่คณะรัฐมนตรี ก็เอาอันนี้ถอนไปก่อน แล้วจะบรรจุมาในวันที่ ๓ ตุลาคม ได้ไหมครับ ตกลงนะครับ ทางรัฐบาลก็มีเวลาทั้งเดือนของกันยายน ถ้าถึงตอนนั้นรัฐบาลไม่เสร็จก็ส่งเจ้าหน้าที่มาร่วม เป็นคณะกรรมการก็แล้วกัน ก็เหมือนกันนะครับ ถอนไปก่อน

ต่อไปเรื่องด่วนที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ

พ.ศ. ของคุณสุนันทา สมบุญธรรม กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณสุนันทาครับ

นางสุนันทา สมบุญธรรม : กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ที่เคารพ ดิฉัน สุนันทา สมบุญธรรม สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดิฉันขอกราบเรียนว่า เนื่องจาก ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาตินี้รัฐบาลได้รับไปพิจารณาแล้ว ๓๐ วัน หากจะตั้งคณะที่รัฐบาลประธานมา ก็อยากจะตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อศึกษากฎหมายฉบับนี้เพิ่มเติมร่วมกัน ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายสมาชิกสภานิติบัญญัติฯ และฝ่ายรัฐบาล โดยใช้ระยะเวลาไม่เกิน ๒๐ วัน นั้น ดิฉันไม่ขัดข้อง แต่ขอโปรดให้คำมั่นสัญญาว่า รัฐบาลจะนำร่างของรัฐบาลเข้าในสภานี้เพื่อประกบกับร่างของสมาชิกฯ และขอให้กรุณาอยู่ภายในกำหนดที่ได้ตกลงกันไว้แล้วเช่นกัน และในโอกาสเดียวกันนี้ ดิฉันใคร่ขอกราบเรียนถามท่านประธานฯ ผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. เรื่องโทรศัพท์มือถือ ซึ่งบรรจุเป็นระเบียบวาระการประชุมของสภาแห่งนี้ตั้งแต่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๐ คือเมื่อ ๓ เดือนที่แล้ว จนถึงบัดนี้ก็ปรากฏว่ายังไม่ได้รับคำตอบจากรัฐบาลแต่อย่างใด จึงกราบขอเรียนมาทวงถามความคืบหน้า ณ โอกาสนี้ด้วย

- ๑๑/๑

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอฝากความหวังไว้กับสภาแห่งนี้และรัฐบาล เรื่องร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายนโยบายสาธารณะที่จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวมให้ได้รับการบริโภคอาหารที่ปลอดภัยตลอดไปเสียตั้งแต่บัดนี้ ก็ต่อไปหวังว่าประเทศไทยจะมีนโยบายที่ว่าเฉพาะอาหารปลอดภัยเท่านั้นที่จะวางขายในตลาดได้ มาใช้ทั้งประเทศ ไม่ว่าจะเป็นอาหารบริโภคภายในประเทศ อาหารส่งออกหรืออาหารนำเข้า ก็จะต้องอยู่ภายใต้นโยบายนี้เช่นกัน กราบขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : รัฐบาลเขาบอกว่าตั้งคณะกรรมการอย่างเดียว เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติ อาจจะออกเป็นระเบียบตั้งคณะกรรมการขึ้นมาให้ก็ได้ อันนี้จริง ๆ ผมเข้าใจว่า ท่านสมาชิกฯ เองก็อยากจะทำกฎหมายนี้ให้สมบูรณ์ แต่ถ้าทำสมบูรณ์ก็จะเป็นกฎหมายการเงิน ซึ่งจะติดขัดตรงที่ว่าจะต้องส่งไปให้ท่านนายกรัฐมนตรีรับรอง ทีนี้ถ้าตั้งคณะกรรมการไปศึกษาก่อนรับหลักการ ก็ไปเหนื่อยยากอีก ออกมาก็ทำได้เท่านี้แหละ เพราะว่าไปเดิมอะไรอีกก็ได้ ถ้าจะรอของรัฐบาลก็ทำอย่างเดียวกับของคุณเดือนใจเมื่อสักครู่นี้ ถอนไปแล้วรอรัฐบาลเข้ามาในระยะเวลาอันควร ถ้ารัฐบาลยังไม่เข้ามา ก็เดินหน้าต่อไป ดีกว่าไปตั้งคณะกรรมการไปศึกษาก่อนรับหลักการ หรือกับเจ้าของร่างด้วย เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายمرت กรเกษม (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข) : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ กระผม นายแพทย์مرت กรเกษม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรี ขอกราบเรียนต่อท่านประธานฯ ว่า ตามที่คณะรัฐมนตรีได้ขอรับร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คุณสุนันทา สมบุญธรรม กับคณะเป็นผู้เสนอ ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ โดยให้รอการพิจารณาไว้มีกำหนดเวลา ๓๐ วัน นั้น คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า เรื่องนี้มีความสำคัญต่อความมั่นคงและความปลอดภัยด้านอาหาร ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน อยู่ภายใต้กฎหมายหลายฉบับ ขณะนี้ยังไม่มียุทธศาสตร์ใดทำหน้าที่ประสานเชื่อมโยงให้เกิดการบูรณาการกัน จึงเห็นด้วยกับการจัดตั้งคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ เพื่อเป็นองค์กรกลางทำหน้าที่กำหนด

นโยบายและแผนการบริหารจัดการระบบอาหารของประเทศให้เกิดความมั่นคงด้านอาหาร และความปลอดภัยด้านอาหารตลอดห่วงโซ่อาหาร แต่เนื่องจากคณะรัฐมนตรีพิจารณาเห็นว่า การจัดกลไกเช่นนี้อาจยังไม่จำเป็นต้องตราเป็นพระราชบัญญัติ จึงยังไม่ได้ส่งร่างพระราชบัญญัติในนามของคณะรัฐมนตรีมายังสภานิติบัญญัติแห่งชาติ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเรื่องนี้มีความสำคัญและจะเกิดผลดีต่อประชาชน ซึ่งคณะรัฐมนตรีเข้าใจถึงความปรารถนาดีของท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่ได้ร่วมกันเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น ในนามของคณะรัฐมนตรี กระผมใคร่ขอกราบเรียนเสนอต่อท่านประธานฯ ขออนุญาตต่อท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติ และต่อท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติผู้ทรงเกียรติ โดยเสนอตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ก่อนรับหลักการตามข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๑๑๐ วรรคสอง เพื่อร่วมกันศึกษาร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นอย่างดีอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่งภายใน ๓๐ วัน ก่อนเสนอกลับเข้ามาพิจารณารับหลักการในวาระที่ ๑ ต่อไป ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : รัฐบาลรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ๓๐ วัน ตอนนี้กลับมาบอกว่า ขอมาร่วมกันตั้งกรรมการให้ศึกษาก่อนรับหลักการ อีก ๓๐ วัน ท่านสมาชิกฯ เจ้าของร่างว่าอย่างไรครับ

นางสุนันทา สมบุญธรรม : กราบเรียนท่านประธานฯ ดิฉัน สุนันทา สมบุญธรรม สมาชิกสภานิติบัญญัติฯ ดิฉันไม่ขัดข้องค่ะ เพราะว่าได้คุยกันไว้แล้ว และได้เลือกคณะกรรมการไว้แล้วค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อเจ้าของร่างไม่ขัดข้อง มีท่านผู้ใดขัดข้องไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีนะครับ เชิญเสนอกรรมการให้ครับ คุณสุนันทา จะเสนอจำนวนเท่าไรนะครับ

นางสุนันทา สมบุญธรรม : ของฝ่ายสมาชิกสภานิติบัญญัติฯ ๑๒ ท่าน ค่ะ
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ๑๒ ของ กรม. เท่าไร ทั้งหมด ๑๘

ใช้ไหมครับ

นางสุนันทา สมบุญธรรม : ค่ะ
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญทางคณะรัฐมนตรีเสนอก่อนครับ
นายมรกต กรเกษม (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข) :

กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ คณะรัฐมนตรีขอเสนอ ๖ คน

๑. นายมรกต กรเกษม
๒. นายนิพนธ์ โพธิ์พัฒนชัย
๓. นายไกรสิทธิ์ ตันติศิรินทร์
๔. นายยุคล ลิ้มแหลมทอง
๕. นางอภิรดี ตันตราภรณ์
๖. นายประเวศ อรรถสุภผล

ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญ พลตรี ประพาส ครับ

พลตรี ประพาส ศกุนตนาค : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม

พลตรี ประพาส ศกุนตนาค สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอเสนอรายชื่อ

คณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๒ ท่าน ด้วยกัน คือ

๑. ท่านผู้หญิงปรีญา เกษมสันต์ ณ อยุธยา
๒. นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์
๓. นายสมโภชน์ กาญจนภรณ์
๔. นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์
๕. นายสุพัทธ์ พุฒกา
๖. นางสุนันทา สมบุญธรรม
๗. นายอำพล จินดาวัฒนะ
๘. นางมาณี ไชยธีรานุวัตรศิริ

๕. นายภัทร คำพิทักษ์

๑๐. นายวัชร ชวพงศ์

๑๑. นายพงษ์ศักดิ์ อังกลสิทธิ์

๑๒. พลอากาศเอก วีรวิท คงศักดิ์

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ มีท่านผู้ใด

จะเสนอท่านอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ เสนอ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ก็ถือว่าตามรายชื่อที่อ่านมา

เมื่อสักครู่นี้เป็นคณะกรรมการกำหนดเวลา ๓๐ วัน ใช่ไหมครับ ก็เป็นไปตามนั้นนะครับ

ต่อไปเรื่องด่วนที่ ๕ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา

(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ของ พลอากาศเอก วีรวิท คงศักดิ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญ พลอากาศเอก วีรวิท ครับ
พลอากาศเอก วีรวิท คงศักดิ์ : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติที่เคารพ กระผม พลอากาศเอก วีรวิท คงศักดิ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ขอกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดขึ้นจากผลงานของ
คณะอนุกรรมการการมีส่วนร่วมของประชาชน ในคณะกรรมการศึกษาและติดตาม
มาตรการและกระบวนการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ
ที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้แต่งตั้งขึ้นตามข้อบังคับฯ

จากแนวคิดที่คณะกรรมการได้พิจารณาเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นหัวข้อสำคัญ
เพราะในนโยบายรัฐบาลที่แถลงต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
ข้อ ๑.๒ ได้กำหนดไว้ว่า ส่งเสริมองค์กรอิสระและประชาชนในการตรวจสอบการทุจริต
ประพฤติมิชอบให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ในประการที่ ๒ คือ วาระแห่งชาติในเรื่องจริยธรรม ธรรมาภิบาลและป้องกัน
การปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ รัฐบาลได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อน
ที่กำหนดว่า จะเสริมสร้างบทบาทของ ป.ป.ช. ภาคประชาชน เพื่อให้มีส่วนร่วมในการที่จะ
สนับสนุนการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย

และในประการสุดท้าย คือ ร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งขณะนี้ได้เป็นรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในส่วนที่ ๑๐ เรื่องของสิทธิในการให้ข้อมูล
ข่าวสารและการร้องเรียน มาตรา ๖๒ วรรคสอง ได้กำหนดไว้ว่า “บุคคลซึ่งให้ข้อมูลโดย
สุจริตแก่องค์กรตรวจสอบในการใช้อำนาจรัฐหรือหน่วยราชการเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมได้รับ
การคุ้มครอง”

จากเหตุผล ๓ ประการนี้ คณะกรรมการจึงได้มีการพิจารณาที่จะทบทวน
ในการที่จะให้มีการคุ้มครองพยาน โดยเฉพาะผู้ที่ให้เบาะแส ข้อมูลในเรื่องทุจริตและ
ประพฤติมิชอบในวงราชการ จึงได้นำร่างนี้เข้ามาพิจารณา จากเดิมนั้น พ.ร.บ. ฉบับนี้เป็น
พ.ร.บ. คุ้มครองพยานในคดีอาญา พุทธศักราช ๒๕๔๖ ซึ่งกำหนดให้เฉพาะคดีอาญา
ที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตและประพฤติมิชอบ แต่คณะกรรมการได้พิจารณาว่า

๓๒

สนช. ๔๕

มิ่งขวัญ ๑๒/๔

แนวทางหนึ่งซึ่งจะพิจารณา ก็คือว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตที่ผ่านมา นั้น ผู้ที่เริ่มให้เบาะแสนั้น
ไม่สามารถจะระบุได้ว่า เป็นคดีอาญาหรือคดีร่ำรวยผิดปกติหรือคดีอื่น ๆ ที่จะระบุ -----

- ๑๓/๑

จึงได้พิจารณาว่าถ้าเป็นไปได้ก็น่าจะขยายกรอบของนิยามคำว่า “พยาน” นั้นเพื่อให้ครอบคลุมตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการให้ข้อมูล ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนที่เป็นพลเมืองดี และให้เบาะแสกับทางราชการในการทุจริตประพฤติมิชอบของข้าราชการของรัฐนั้น สามารถที่จะได้รับการคุ้มครองตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้ จึงได้มีการเสนอร่างที่จะมีการปรับนิยามอย่างไรก็ดี คณะกรรมาธิการได้พิจารณาแล้วว่า ข้อคิดเห็นของทางรัฐบาลก็มีเหตุผลในการที่จะขยายขอบเขตและอาจจะมีผลกระทบต่อเรื่องของกิจการอื่น ๆ เช่น ยาเสพติด หรือการฟอกเงินนั้นอาจจะต้องมาใช้ ซึ่งจะทำให้มีภาระในเรื่องงบประมาณ แต่อย่างไรก็ตามเรื่องนี้เป็นนโยบายที่รัฐบาลคงจะต้องพิจารณาตัดสินใจ

ในข้อพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ส่งมาให้ทางรัฐบาล เป็นข้อยุติส่งมาที่สภานั้น ในข้อ ๑ คณะกรรมาธิการวิสามัญของเรายอมรับว่าเรื่องนี้คงจะต้องหาวิธีการว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรจะออกมาเป็นอย่างไร แต่ส่วนประเด็นที่ ๒ ขอเรียนชี้แจงว่า อาจจะเป็นการสื่อสารที่เข้าใจไม่ตรงกัน มาตรการที่กำหนดในวรรคสองนั้น เป็นมาตรการที่จะกระทำเพื่อให้เกิดความรัดกุมและไม่มีการคุ้มครองพยานอย่างฟุ่มเฟือย เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้คณะกรรมาธิการวิสามัญได้หารือแล้วว่า เรื่องนี้คงจะขอเลื่อนร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้เข้ามาทบทวน และจะเชิญผู้เกี่ยวข้องเข้ามาหารือกัน เมื่อเรียบร้อยแล้วเมื่อไรก็จะนำเข้ามาในสภาเพื่อขอความกรุณาจากท่านประธานฯ อีกครั้งหนึ่งครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอดูปีก่อนนะครับ มีท่านผู้ใดขัดข้องไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ก็อนุญาตให้ตอบไปนะครับ
เป็นอันจบเรื่องด่วนนะครับ

ต่อไปเป็นเรื่องการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ

เรื่องที่ ๑ ร่างพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระ

พระปรมาภิไธยพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคณะรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียน
ท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ กระผม นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรีให้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา
๘๐ พรรษา พ.ศ. เพื่อให้ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้โปรดพิจารณา โดยมี
หลักการและเหตุผลดังนี้

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ.

เหตุผล

เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นมหามงคลกาล
อันสำคัญยิ่ง เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติและให้เกิดสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของ
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช สมควรล้างมลทินให้แก่ผู้ต้องโทษ
ในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้พ้นโทษไปแล้ว และผู้ถูกลงโทษทางวินัยของกระทรวง
ทบวง กรม หน่วยงานของรัฐและรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ซึ่งได้รับการลงโทษทางวินัยไปแล้ว
และสมควรให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ อันมิใช่เป็นการลงโทษทางวินัยก่อนหรือใน
วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และบรรดาผู้ถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีกระทำผิดวินัย
ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งยุติเรื่องหรือลดโทษก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้ผู้นั้นไม่ต้องถูกพิจารณาเพิ่มโทษหรือถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้น ๆ
ต่อไปด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณกัญญาครับ

นางสาวกัญญา ศิลปอาชา : กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ที่เคารพ ดิฉัน
กัญญา ศิลปอาชา การที่คณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติล้างมลทินฉบับนี้มาสู่
การพิจารณาของสภานับเป็นเรื่องที่ดี โดยเฉพาะเป็นวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
จะมีพระชนมพรรษาครบ ๘๐ พรรษา เกี่ยวกับเรื่องนี้ดิฉันได้เคยตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรี
ไปเมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมา ว่ารัฐบาลมีแนวคิดที่จะออกพระราชบัญญัติล้างมลทินให้กับ
ผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษเรียบร้อยแล้ว เพื่อสนองต่อวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
จะมีพระชนมายุครบ ๘๐ พรรษา หรือไม่ ซึ่งท่านรัฐมนตรีก็รับไป -----

- ๑๔/๑

มาถึงวันนี้รัฐบาลได้เสนอมาก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้จะให้โอกาสกับผู้ต้องหา ผู้ทำผิดที่ได้รับโทษเรียบร้อยแล้ว ได้มีโอกาสกลับคืนสู่สังคม ซึ่งผลดีอันนี้ไม่ได้เกิดขึ้นแค่กับตัวผู้ต้องโทษเท่านั้น แต่ยังหมายถึงครอบครัวเขาอีก ที่ผู้นำครอบครัวจะได้มีโอกาสได้กลับไปทำงานอีก ฉะนั้นก็ขอสนับสนุนหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปราย ก็ถือว่าจบการอภิปราย เป็นการปิดอภิปรายนะคะ ผมจะขอมติในวาระที่ ๑ ว่าจะรับหลักการแห่งร่างราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการกรุณาคลำมือนะครับ เห็นด้วย ท่านผู้ใดไม่รับหลักการกรุณาคลำมือนะครับ ไม่เห็นด้วย เชิญครับ เรียบร้อยนะคะ รวมคะแนนได้ (มีสมาชิก เห็นด้วย ๖๘ คะแนน ไม่เห็นด้วย ไม่มี)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่ประชุมเห็นชอบเป็นเอกฉันท์นะคะ คณะกรรมาธิการครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการยุติธรรม) : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติครับ ขอตั้งกรรมาธิการเต็มสภาครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะรัฐมนตรีเสนอให้ใช้กรรมาธิการเต็มสภา มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ (ไม่มีสมาชิก มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ต่อไปนี้เป็นการประชุมในชั้นกรรมาธิการ ทุกท่านเป็นกรรมาธิการ เชิญท่านเลขาธิการ

นางสุวิมล ภูมิสิงหาราช (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ) :

“ร่างพระราชบัญญัติ
ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินในวโรกาส
ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส
ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
เป็นต้นไป

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้ต้องโทษ” หมายความว่า ผู้ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ลงโทษหรือให้กักกัน และให้หมายความรวมถึงผู้ถูกลงโทษโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งมีผลเช่นเดียวกับการถูกลงโทษโดยคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล

“ผู้ถูกลงโทษทางวินัย” หมายความว่า ผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์เพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ และให้หมายความรวมถึงผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์โดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งมีผลเช่นเดียวกับการถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัย

มาตรา ๔ ให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้น ๆ”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรัฐมนตรีครับ เรียนถามนิดว่า คนที่ถูกศาลลงโทษจำคุก ๒ ปี แล้วรอลงอาญา ๓ ปี อยู่ในช่วงการรอลงอาญาที่ดี หรือเมื่อรอลงอาญาพ้นไปแล้วก็ดี ได้รับการล้างมลทินหรือเปล่า

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ที่เคารพครับ ในกรณีที่มีการรอลงอาญาอย่างไม่ถือว่าถูกลงโทษครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : แต่ว่าก็มีความผิด เขาเลยไม่ได้ล้างมลทิน

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ล้างเฉพาะโทษครับ ไม่ล้างความผิดครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญต่อไปครับ

นางสุวิมล ภูมิสิงหา (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ) :

“มาตรา ๕ ให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นไม่ได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญครับ

นายวิระชัย ดันติกุล (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ที่เคารพครับ กระผมอยากเรียนถามร่างมาตรา ๕ ในกรณีข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยไปแล้ว แล้วเขากำลังอุทธรณ์อยู่ที่ ก.พ. อย่างนี้ครับ จะได้รับสิทธิประโยชน์หรือไม่ครับ หรือว่ากรณีนี้เขาต้องถอนอุทธรณ์ก่อนครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรัฐมนตรี

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ในกรณีนี้ยังไม่ถือว่าถูกลงโทษทางวินัยครับ เพราะว่าจะยังมีการอุทธรณ์อยู่ครับ ต้องถอนอุทธรณ์ให้เสร็จเด็ดขาดก่อนครับ

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญต่อไป

นางสุวิมล ภูมิสิงหาราช (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ) :

“มาตรา ๖ บรรดาผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการอันมิใช่เป็นการลงโทษทางวินัย
ก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และบรรดาผู้ถูกดำเนินการทางวินัยในกรณี
กระทำผิดวินัย ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้สั่งยุติเรื่องหรือลดโทษก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้ผู้นั้นไม่ต้องถูกพิจารณาเพิ่มโทษหรือถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้น ๆ
ต่อไป”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณวัฒนาครับ

นายวัฒนา สวรรยาธิปติ (กรรมการ) : ท่านประธานฯ ครับ ผม วัฒนา
สวรรยาธิปติ ครับ มีสงสัยนิดหนึ่งนะครับ สมมุติว่าเป็นข้าราชการ แล้วก็ถูกลงโทษตัดสิน
ไปแล้ว และให้ต้องชดใช้เงินตามความผิด แต่ว่ายังใช้ไปได้ประมาณสักครึ่งหนึ่ง
เป็นอย่างไรรครับ กรณีนี้ครับ ขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : พูดถึง
ค่าปรับใช้ไหมครับ

นายวัฒนา สวรรยาธิปติ (กรรมการ) : ครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ถ้าเป็น
ค่าปรับนี้ต้องถือว่าต้องเข้ามาตรา ๔ ครับ ต้องใช้ไปเรียบร้อยแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นไม่ได้รับ
การล้างมลทินครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่ถามหมายถึงว่า ข้าราชการถูกลงโทษ
ตัดเงินเดือนอย่างนั้นใช้ไหมครับ ตัดเงินเดือน ๖ เดือน แล้วตัดไปได้ ๓ เดือน อย่างนั้น
หรือเปล่า

LIRT

นายวัฒนา สวรรยาธิปัติ (กรรมาธิการ) : คณะกรรมาธิการ คือ ตัดเงินเดือนไปแล้วสักครึ่งหนึ่ง อีกกรณีหนึ่ง ก็คือ ต้องชดเชยค่าปรับหรือค่าอะไรสักอย่างให้ครบตามความผิดที่ทำเลยครึ่ง แต่ว่าใช้ไปได้สักครึ่งหนึ่งหรือว่าก่อนหนึ่ง กรณีนี้คิดอย่างไรครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรัฐมนตรี เข้าใจว่ากรณีแรกที่ตัดเงินเดือนยังไม่ครบจะเข้ามาตรา ๕ คือ ได้รับโทษบางส่วน ก็ได้รับประโยชน์ ส่วนกรณีหลังนั้นเป็นเรื่องไม่ใช่โทษ เป็นเรื่องค่าชดเชยค่าเสียหาย ก็ชดเชยกันไปจนกว่าจะหมด ไม่ได้รับยกเว้นอะไร อย่างนั้นใช่ไหมครับ ท่านรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ผมเห็นด้วยกับท่านประธานฯ ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีอะไรนะครับ เชิญต่อไป

นางสุวิมล ภูมิสิงหาราช (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ) :

“มาตรา ๗ การล้างมลทินตามมาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทินในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณจักรมณฑ์ครับ

นายจักรมณฑ์ ผาสุกวนิช (กรรมการ) : ไม่ทราบว่าในกรณีนี้ใช้กับกรณีผู้ที่ทำผิดกฎหมาย เช่น ๑๑๑ คน ที่ทำผิดระเบียบอะไรไปนี้ อยู่ในขอบข่ายอันนี้หรือไม่ เพราะพยายามอ่านดูทุกมาตราแล้วไม่ได้บอกเลยว่าครอบคลุมถึงใคร เพราะรู้สึกละคลุมไปหมด ที่นี้ผู้ที่มีความผิดก่อนที่ พ.ร.บ. ฉบับนี้ออก ก็จะต้องควบคุมถึงผู้ที่ทำผิดเกี่ยวกับเรื่องยุบพรรคด้วยครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพครับ คือ โทษในมาตรา ๔ กับคำนิยามคำว่า “ผู้ต้องโทษ” หมายถึง โทษทางอาญา ไม่เกี่ยวกับโทษทางการเมืองที่ถูกตัดสิทธิห้ามใช้สิทธิเลือกตั้ง และมาตรา ๕ เป็นเรื่องโทษทางวินัยของข้าราชการ เพราะฉะนั้น ๑๑๑ คน ที่ถูกตัดสิทธิทางการเมืองนั้นไม่ได้รับการล้างมลทินครับ ขอบขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณจิตร เชิญครับ

ว่าที่ร้อยเอก จิตร ศิธรานนท์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ กระผม ว่าที่ร้อยเอก จิตร ศิธรานนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในมาตรา ๗ ขออนุญาตกราบเรียนถามว่า ที่บอกว่าไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทิน สมมุติว่า ผู้ที่ต้องโทษคดีอาญาเสด็จพ้นโทษไปแล้ว แล้วมากระทำความผิดซ้ำอีกครั้งหนึ่ง มาตรานี้หมายความว่า ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในการที่ไม่ถูกเพิ่มโทษ ใช่หรือไม่ใช่ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ คือในกรณีที่มีการล้างมลทินโทษไปแล้วก็ถือว่าไม่เคยต้องโทษ เพราะฉะนั้นมากระทำความผิดอีกจะไปเพิ่มโทษเขาไม่ได้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อันนี้หมายถึงว่าจะมาขอเอาบ้านาญบ้านหนึ่ง เพราะไม่เคยต้องโทษ เดียวก็จะเกิดนึกว่ามีสิทธิมาเอาบ้านาญบ้านหนึ่งได้ เขาก็ป้องกันไว้ว่า ถึงจะไม่เคยต้องโทษก็กลับมาเอาไม่ได้ เชิญต่อไปครับ

LIRT

นางสุวิมล ภูมิสิงหาราช (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ) :

“มาตรา ๘ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒
มีท่านผู้ใดประสงค์จะแก้ไขถ้อยคำใด ๆ ไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ขอแก้ไข)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ก็จะขอมติในวาระที่ ๓ นะครับ
ท่านผู้ใดเห็นควรประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมาย กรุณาคลำหมึก เห็นด้วย
ท่านผู้ใดไม่เห็นสมควร กรุณาคลำหมึก ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ เรียบร้อยนะครับ
รวมคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๗ คะแนน ไม่เห็นด้วย ไม่มี)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่ประชุมเห็นชอบด้วยเป็นเอกฉันท์
นะครับ

ต่อไปเรื่องที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. (การกำหนดอายุของเด็กที่ผู้กระทำความผิดทางอาญา)
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคณะรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียน
ท่านประธานฯ ครับ ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้กระผมได้ทำหนังสือขอเลื่อนไปแล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ยังไม่ได้รับ ขอเลื่อนไปใช้ไหมครับ
ขอเลื่อนหรือขอถอน

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ขอเลื่อนครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเลื่อนนะครับ

LIRT

ต่อไปเรื่องที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ร้อยตำรวจเอก ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์
กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญ ร้อยตำรวจเอก ประชัย ศรี
 ร้อยตำรวจเอก ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ : กราบเรียนท่านประธาน
 สภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระผม ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
 ได้รับมอบหมายจากเพื่อนสมาชิกฯให้นำเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดยมีหลักการและเหตุผล
 ดังต่อไปนี้

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕
 โดยปรับปรุงอำนาจผู้พิจารณาคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการในจังหวัดอื่น
 นอกกรุงเทพมหานคร

เหตุผล

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่การพิจารณาคำสั่ง
 ไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการในจังหวัดต่าง ๆ นอกกรุงเทพมหานครจากผู้ว่าราชการ
 จังหวัดเป็นผู้บัญชาการตำรวจภูธรหรือรองผู้บัญชาการตำรวจภูธร ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนิน
 คดีอาญาเป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายมิชัย ฤชุพันธุ์ ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพครับ กระผม นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐบาลขอรับร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ๓๐ วัน ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : รัฐบาลขอรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ๓๐ วัน จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ไม่มี ถือเป็นมติครับ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งถาม วันนี้มีกระทั่งถามสดอยู่ ๒ กระทั่งนะครับ

กระทั่งถามสดที่ ๑ เรื่อง การคัดค้านการสร้างโรงไฟฟ้าถ่านหินในจังหวัดระยองและสมุทรสงคราม คุณวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ เป็นผู้ตั้งถาม ถามนายกรัฐมนตรีนะครับ

ทางท่านประธานสภาฯ ได้รับหนังสือจากเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน แจ้งว่า รัฐมนตรีกระทรวงพลังงานผู้ได้รับมอบหมายจากนายกรัฐมนตรีนะครับ ให้เป็นผู้ตอบกระทั่งถามสดนี้มีการกิจสำคัญที่กำหนดไว้ก่อนแล้ว จึงขออนุญาตเลื่อนตอบกระทั่งถามสดไปในการประชุมสัปดาห์หน้านะครับ

ต่อไปเป็นกระทั่งถามสดที่ ๒ กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจถูกทำร้ายต่อหน้าผู้บังคับบัญชาบนสถานีตำรวจที่จังหวัดยโสธร คุณกัญญา ศิลปอาชา เป็นผู้ตั้งถาม ถามนายกรัฐมนตรีนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุดทะวงษ์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ก็ใช้กติกาตามเดิมนะครับ
๓๐ นาที ครับ

นางสาวกัญญา ศิลปอาษา : กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ที่เคารพ ดิฉัน
กัญญา ศิลปอาษา กระทั่งที่ดิฉันตั้งถามท่านนายกรัฐมนตรีในวันนี้ได้ปรากฏเป็นข่าวใน
หน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งไม่ใช่เป็นเหตุของการทะเลาะวิวาทธรรมดา แต่ยังเกี่ยวพันกับเรื่อง
ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรมของนักการเมืองและชนชั้นปกครอง
ซึ่งดิฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ ท่านประธานฯ คะ ได้ปรากฏเป็นข่าวว่า เมื่อวานนี้ คือ
วันที่ ๕ กันยายน ได้มีตำรวจชั้นประทวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองยโสธร
ประมาณ ๑๐๐ นาย ได้รวมตัวกันชุมนุมประท้วงที่บริเวณหน้ากองบังคับการตำรวจภูธร
จังหวัดยโสธร เพื่อเรียกร้องขอความเป็นธรรมให้กับ สิบตำรวจเอก อาทิตย์ แดงดี เป็น
ตำรวจสายตรวจ กลุ่มงานป้องกันปราบปราม สำนักงานตำรวจภูธรอำเภอเมืองยโสธร
กรณีที่ตำรวจท่านนี้ได้ถูกกลุ่มนักเลงทำร้ายจนสลบบนโรงพัก ดิฉันขออนุญาตเล่าเหตุการณ์
ตามที่ได้ปรากฏเป็นข่าวในสื่อต่าง ๆ โดยสังเขป คือว่า ได้มีเหตุทะเลาะวิวาทกันของกลุ่ม
วัยรุ่นในงานแสดงดนตรีงานหนึ่ง เมื่อคืนวันที่ ๓๑ สิงหาคม ที่ผ่านมา สิบตำรวจเอก อาทิตย์
แดงดี ได้เป็นหัวหน้าชุดตำรวจไประงับเหตุ และได้พบกับนายอนุชิต นาคสุข อายุ ๑๖ ปี
ซึ่งเป็นลูกชายของนายสถิรพร นาคสุข มีตำแหน่งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ยโสธร -----

ตามข่าวว่า นายอนุชิตนี้ได้ชี้ให้ สิบตำรวจเอก อาทิตย์ แสงดี ลูกกลุ่มวัยรุ่นที่ตึกกัน ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อนายอนุชิตได้กล่าวหาว่า สิบตำรวจเอกท่านนี้ได้มากระชากสร้อยพระจากคอของตนและตบหน้าตน จึงไปฟ้องต่อบิดา ซึ่งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ได้กล่าวแล้ว แต่เรื่องนี้ สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ได้บอกว่า ไม่ได้กระชากสร้อย และไม่ได้ตบหน้า เป็นแต่ว่าขอสร้อยคอเท่านั้น แต่เป็นจังหวะที่นายอนุชิตได้กระโดดลงจากรั้วที่กั้นก็ทำให้สร้อยขาด ซึ่งตนก็ได้ขอโทษไป อย่างไรก็ตาม เรื่องไม่ได้จบเพียงนี้ ตามข่าวที่ปรากฏแจ้งว่า นายสริพร นาคสุข ที่เป็นนายก อบจ. ยโสธร และเป็นบิดาของนายอนุชิต กับพวกอีก ๔ – ๕ คน ได้มาที่โรงพัก จากนั้น สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ก็ได้ถูกเรียกตัวมาให้พบกับคนกลุ่มนี้ และผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง ชื่อ พันตำรวจเอก ไรจนวัฒน์ รัตนเรืองภิญโญ และสารวัตรปราบปราม ชื่อ พันตำรวจโท ปรีชา สารถิ ก็ได้บอกให้ สิบตำรวจเอกท่านนี้ปลดอาวุธและขอโทษ เพื่อให้เรื่องจบ ๆ ไป โดยการขอโทษนั้นเป็นการให้ก้มลงกราบท่านนายก อบจ. ท่านนั้น ทั้งที่ สิบตำรวจเอก อาทิตย์ อยู่ในเครื่องแบบตำรวจเต็มยศ ซึ่งก็แย่มาแล้ว แต่เข้หนักกว่านั้น ก็คือ ตามข่าวบอกว่า ลูกน้องของนายก อบจ. ท่านนี้ที่ได้มาด้วย ได้เข้ามาเตะจนตำรวจท่านนั้นสลบไป ท่านประธานฯ คะ เหตุการณ์นี้สร้างความรู้สึกแย่ให้กับผู้ที่ได้รับทราบ เพราะประเทศไทยเรามีกฎหมายบ้านเมืองเป็นกรอบให้ทุกคนต้องปฏิบัติ แต่ทำไมถึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ราวกับเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อนที่คิดันรับไม่ได้นั้นก็เพราะว่า มนุษย์ทุกคนย่อมมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ไม่สมควรที่จะถูกข่มขู่ ข่มเหงจากผู้มีอิทธิพล โดยเฉพาะเขาคนนั้นอยู่ในเครื่องแบบข้าราชการ เป็นข้าในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย ยังถูกกระทำเช่นนี้ แล้วศาสนา ขาวบ้านธรรมดามันใจได้อย่างไรว่า จะสามารถดำรงตนอย่างมีความสุขได้อยู่ในสังคม คิดันจึงขอตั้งคำถาม ถ้ามานัฐมนตรีที่ท่านนายกฯ ได้มอบหมายให้มาตอบกระทู้นี้ว่า ท่านได้ทราบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นใหม่ว่าเป็นไปตามข่าวที่กล่าวมาหรือไม่ ถ้าเป็นจริง ท่านจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร เพื่อไม่ให้อำนาจเถื่อน ๆ แบบนั้นมาข่มเหงผู้คนได้อีก และสุดท้าย ก็คือกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้เคยเมย ปลออยให้ผู้ใต้บังคับบัญชาถูกกระทำเช่นนี้ ท่านจะดำเนินการอย่างไร ขอบคุณคะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กราบเรียน
ท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ กระผม นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม ได้รับมอบหมายจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ให้มาเป็นผู้ตอบกระทู้
ในวันนี้ครับ ผมขอเรียนให้ท่านประธานฯ ทราบว่า เรื่องนี้สืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๓๑
สิงหาคม ๒๕๕๐ เวลากลางคืน มีคอนเสิร์ต (Concert) ซึ่งแสดงโดย คุณพงษ์สิทธิ์ คำภีร์
แสดงที่สวนพญาเกษม เขตเทศบาลเมืองยโสธร หลังจากคอนเสิร์ตเลิกแล้ว ก็มีกลุ่มวัยรุ่น
ที่อยู่หน้าเวที ๒ ฝั่ง ก็เกิดการทะเลาะวิวาทกัน พอถึงขณะนั้น สิบตำรวจเอก อาทิตย์ แดงดี
ซึ่งรักษาการอยู่ที่หน้าเวที ก็เข้าไปห้ามปรามและป้องกันเหตุ พอถึงตรงนั้นก็มียาอนุชิต
หรือนายเม็กนัม ซึ่งเป็นบุตรชายนายสกริพร นาคสุข นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด
ยโสธรยืนอยู่ด้วย ปรากฏว่าเชือกที่เป็นสร้อยห้อยเหรียญจตุคามก็ขาดตกไป เข้าใจว่ามือของ
สิบตำรวจเอก อาทิตย์ แดงดี จะไปถูกเข้า -----

นายเม็กนัม เมื่อสร้อยของตัวเองถูกเกี่ยวตกไปที่พื้น ก็บอกเพื่อน ๆ ว่าถูกตำรวจตบหน้า แล้วกลับไปบ้าน ไปบอกนายสธิพรซึ่งเป็นบิดาให้ทราบ นายสธิพรผู้เป็นบิดาก็นำพรรคพวกมาประมาณสัก ๑๐ คน ไปที่สถานีตำรวจเพื่อที่จะสอบถามข้อเท็จจริง แล้วก็หาตัวผู้ที่ทำร้ายลูกชาย เพราะเข้าใจว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตบหน้า ในขณะที่ยังไม่มี การสอบข้อเท็จจริงให้ได้ความชัดเจนว่าอย่างไร พันตำรวจโท ปรีชา สารดี สารวัตรปราบปรามก็ได้เรียก สิบตำรวจตรี อนันต์ มาพบเพื่อสอบถาม ในขณะนั้นก็มีนายอุดร สารคำ ซึ่งเป็นคนของนายสธิพรได้เข้ามาชกหน้า สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ล้มลง แล้ววิ่งหลบหนีไป ในขณะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่สถานีมีน้อย ก็วิ่งไล่จับไม่ทัน ต่อมา พันตำรวจเอก โรจนวัฒน์ รัตนเรืองภิญโญ ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองยโสธร ก็ได้เรียก สิบตำรวจเอก อาทิตย์ มาสอบถาม ปรากฏว่าสร้อยคอของนายเม็กนัมหรืออนุชิตนี้ขาดจริง สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ก็เลยเข้าไปขอโทษนายสธิพร ซึ่งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดยโสธร ในขณะที่กำลังนั่งขอโทษอยู่นั้น ก็มี นายวิโรจน์หรือบัง ใจพรมเมือง ได้วิ่งเข้าไปเตะใบหน้า สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ล้มลง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคิด ไม่มีใครคาดฝัน เมื่อนายวิโรจน์ก่อเหตุแล้วก็วิ่งหนีไปเช่นเดียวกัน ก็ยังจับไม่ได้ ต่อมา วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๐ นายอุดร สารคำ อายุ ๔๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๗๗ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ได้เข้ามามอบตัว และต่อมาอีกไม่เท่าไร นายวิโรจน์หรือบัง อายุ ๓๘ ปี ซึ่งเป็นคนทำร้ายร่างกาย สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ก็เข้ามามอบตัวอีกเช่นเดียวกัน ผลของการสอบสวน พนักงานสอบสวนก็ได้แจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทั้งสองได้รับทราบว่าจะกระทำความผิดในฐานะทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานในขณะปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๒๕๕ และมาตรา ๒๕๖ ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี ปรับไม่เกิน ๖,๐๐๐ บาท และดูหมิ่นเจ้าพนักงาน ตามมาตรา ๑๓๖ มีโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท นายอุดรผู้ต้องหาได้รับทราบข้อกล่าวหาแล้วให้การปฏิเสธ พนักงานสอบสวนเห็นว่า เป็นผู้เข้ามามอบตัวก็ให้ปล่อยตัวไป แล้วจะได้สอบสวนเพิ่มเติมในภายหลัง ส่วนนายวิโรจน์ที่เตะ สิบตำรวจเอก อาทิตย์ ล้มลงไปนั้นให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนขณะนี้สอบสวนเสร็จเรียบร้อยแล้ว และพຽງนี้ วันที่ ๗ กันยายน ก็จะสั่งฟ้อง แล้วส่งให้พนักงานอัยการดำเนินคดีฟ้องศาลต่อไป นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ระดับสูงที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมคดีนี้ ก็คือ พันตำรวจโท สำเนียง ลือเจียงคำ

ซึ่งเป็นรองผู้กำกับ สก.อ. เมืองยโสธร ส่วนการประชุมประท้วงของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ก็ปรากฏว่า พลตำรวจตรี สุพรรณ ประเสริฐสม ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดยโสธรนั้น ได้เดินทางมาระงับเหตุและรับฟังข้อเท็จจริง แล้วให้การยืนยันว่าจะให้ความเป็นธรรม ทั้ง ๒ ฝ่าย ในเบื้องต้นนี้ก็สั่งให้ผู้กำกับและ สวป. มาปฏิบัติราชการที่กองบังคับการ ตำรวจภูธรยโสธร โดยยังไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน และได้ตั้งกรรมการสอบข้อเท็จจริง ว่าเป็นไปตามที่ปรากฏในข่าวหนังสือพิมพ์หรือไม่ ซึ่งท่านก็ย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า จะให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ก็ปรากฏว่าทางผู้ชุมนุมก็พอใจ และได้สลายตัวไปหมดเรียบร้อยแล้ว ผมก็ได้กำชับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจไปว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญซึ่งทางสมาชิก สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ตั้งกระทู้ถามท่านนายกรัฐมนตรี ท่านนายฯ ได้มอบหมายให้ผม มาเป็นผู้ตอบกระทู้วันนี้ ก็ขอให้ดำเนินการโดยรีบด่วนและให้ความเป็นธรรมกับทั้ง ๒ ฝ่าย ด้วย และขออย่าให้เกิดเรื่องเช่นนี้อีกเป็นอันขาด ขอขอบคุณครับ

- ๒๐/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุดทะวงษ์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญถามครั้งที่ ๒ ครับ

นางสาวกัญญา ศิลปอาษา : ก็คงจะไม่ถามแล้ว แต่จะขอฝากเป็น
ข้อสังเกตว่า ก็ยินดีที่ว่าเรื่องนี้จะได้ถูกชำระความให้มีความกระจ่างชัด ทั้งในแง่
ผู้บังคับบัญชาที่ปล่อยให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ต่อหน้าต่อตา ดิฉันคงจะต้องขออนุญาต
ท่านรัฐมนตรีขอตามเรื่องนี้ว่า เสร็จแล้วผลจะออกมาเป็นประการใด การที่ประเทศเราขณะนี้
เรียกร้องหาจริยธรรม คุณธรรม โดยเฉพาะกับคนชั้นปกครอง ถ้าเรื่องเช่นนี้ยังไม่ได้
ถูกกระทำให้กระจ่างชัดขึ้นมา ก็ยังคงจะเป็นความคลุมเครือและทำให้ผู้คนไม่สบายใจ
โดยเฉพาะคนที่มีอิทธิพล การที่เป็นผู้ปกครองก็ควรจะต้องใช้คุณธรรม จริยธรรม ปกครอง
ให้คนเขามีความเกรงใจ เคารพ ไม่ใช่อยู่อย่างเกรงกลัวและเกลียดชัง โดยเฉพาะคนเขายังพูด
ด้วยว่าลูกหลานนักการเมือง ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองท้องถิ่นหรือระดับชาติ มักจะกว้าง
ดิฉันก็ไม่อยากจะฟังคำนี้ เพราะสะท้อนใจ อีกอย่างหนึ่งการที่คนเป็นบิดามารดากระทำการ
ที่ไม่เหมาะสม ใช้อำนาจอย่างไม่ชอบธรรม ก็ย่อมจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้กับลูกหลาน
นับว่าจะเป็นมรดกที่ชั่วร้ายของสังคมทางด้านคุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรม ก็ขอ
ตามเรื่องนี้จากท่านรัฐมนตรีต่อไปด้วย ขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุดทะวงษ์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ท่านรัฐมนตรีจะมีอะไร
ไหมครับ

นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ก็พยายาม
ที่จะให้ทางเจ้าพนักงานตำรวจได้ดำเนินการหาข้อเท็จจริงให้กระจ่าง และให้ดำเนินการ
ไปตามหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติไว้ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุดทะวงษ์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เป็นอันจบการพิจารณา
กระทู้ถามสดนะครับ

กระทู้ถามทั่วไป ไม่มี

LIRT

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นรายงาน
การพิจารณาศึกษา เรื่อง แนวทางการพัฒนาความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ของประเทศไทย ซึ่งคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศและ
การสื่อสาร พิจารณาเสร็จแล้ว

- ๒๑/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญคณะกรรมการ
เข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ
คณะกรรมการได้มีหนังสือขออนุญาตนำเสนอข้อมูลประกอบการพิจารณารายงานนี้
ในรูปแบบของเพาเวอร์พอยท์ (Powerpoint) กับขออนุญาตให้นายกิตติพงศ์ พร้อมวงศ์
ผู้แทนคณะอนุกรรมการของคณะกรรมการชุดนี้เข้าร่วมชี้แจงด้วยนะครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ชัดข้อ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ได้รับอนุญาตแล้วครับ
เมื่อพร้อมแล้วเชิญท่านกรรมการแถลงครับ

นายสุพัทธ์ พุฒกา (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน
สภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพครับ กระผม นายสุพัทธ์ พุฒกา สมาชิกสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติ ในฐานะประธานคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศและ
การสื่อสาร ขอเสนอรายงานการพิจารณาศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาความสามารถ
ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย ดังนี้

คณะกรรมการได้ปฏิบัติภารกิจตามที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้แต่งตั้ง
และมอบหมายแล้ว เมื่อคราวประชุม ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๕ วันพุธที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕
โดยพิจารณาเห็นว่า ในยุคปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า จิตความสามารถ
ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เป็นหัวใจของการพัฒนาประเทศ เป็นปัจจัย
สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมให้มีความมั่นคงและเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน
ในระบบเศรษฐกิจและสังคม บนพื้นฐานแห่งภูมิปัญญา แต่เป็นที่น่าวิตกกังวลอย่างยิ่ง
ที่ปัจจุบันความสามารถในการแข่งขันด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย
อยู่ในอันดับท้าย ๆ ล้าหลังกว่าประเทศอื่น ๆ ตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา และปัจจุบัน

แม้แต่ประเทศที่เคยล้ำหลังกว่าประเทศไทย ต่างก็มีการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแซงหน้าประเทศไทยไปเป็นลำดับ คณะกรรมการไม่สามารถประมาทนิ่งดูตาย หรือปล่อยปละละเลยให้เหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นต่อไป จึงได้ทำการพิจารณาศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย และพบข้อเท็จจริงว่า เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว และเพื่อความสามารถในการแข่งขันภายใต้กฎเกณฑ์การค้าเสรีในยุคปัจจุบันที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ตลอดจนเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจและสังคมฐานความรู้ จำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องสร้างกลไกขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่มีสมรรถนะสูง ตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ และต้องมีการดำเนินการอย่างจริงจังต่อเนื่อง และเป็นรูปธรรม และเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีระบบ โดยคณะกรรมการได้ขอให้เสนอไปยังรัฐบาล เพื่อดำเนินการเสนอ เร่งรัด ผลักดันร่างพระราชบัญญัติวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมแห่งชาติ พ.ศ. ซึ่งเป็นกฎหมายพื้นฐานอันสำคัญที่จะส่งผลให้การพัฒนาความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทยประสบผลสำเร็จ โดยมีเนื้อหาตามข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการได้ทำการพิจารณาศึกษาเข้าสู่การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อดำเนินการให้มีการประกาศใช้ต่อไปโดยเร็ว โดยมีรายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติปรากฏตามเอกสารรายงานการพิจารณาศึกษาของคณะกรรมการแล้วในภาคผนวก ก สำหรับรายละเอียดผลการพิจารณาศึกษา กระผมขอนำเสนอโดยสรุปดังต่อไปนี้

เริ่มต้นสภาพปัญหาของประเทศ เศรษฐกิจของประเทศจะเติบโตในลักษณะที่เราเรียกว่า ลักษณะแซนด์วิช (Sandwich) คืออยู่ตรงกลาง ไม่มีความสามารถโดดเด่นเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ประการแรกค่าแรงเราก็ไม่ต่ำแล้ว เราก็แพ้หลายประเทศ เช่น เวียดนาม จีน เทคโนโลยีเราก็ไม่สูง เราก็แพ้ เกาหลี ญี่ปุ่น ที่นี้ผลของเหตุแห่งปัญหาจากปัญหาดังกล่าวก็ทำให้ความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยต่ำ จีดีพีอันดับความสามารถที่สถาบันไอเอ็มดี (IMD) และเว็ลด์อีโคโนมิกฟอรัม (World Economic forum) ก็จะลดลงเรื่อย ๆ อยู่ในระดับกลางจนก่อนไปทางล่าง และเศรษฐกิจของเราเติบโตอย่างไม่มียั่งยืน การเมืองก็ไม่มีเสถียรภาพ อันนี้ก็อาจจะเป็นเพราะความตกต่ำทางเศรษฐกิจของเราด้วยก็ได้ ที่นี้ในทางเศรษฐศาสตร์ก็ค้นพบว่า เพื่อให้ประเทศเราเติบโตอย่างยั่งยืน ก็มีสมการอันหนึ่งว่า ผลผลิตก็จะเท่ากับโทเทิลแฟกเตอร์โพรดักติวิตี (Total Factor Productivity) หรือทีเอฟพี (TFP) บวกแรงงาน ทุน หรือวัตถุดิบอะไรทั้งหลาย ที่นี้ถ้าขาดทีเอฟพีหรืออาจจะเรียกว่า กล่องคำ ก็ได้ เราจะใส่แรงงาน ทุน ไปเท่าไร ผลผลิตก็จะไม่มีการเติบโตแบบก้าวกระโดด อาจจะถดถอยด้วย ในยุคที่ประเทศในเอเชียก่อนที่เศรษฐกิจจะล่ม ก่อนยุคที่เป็นนิคส์ (NICS) นักวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์ก็ได้พยากรณ์ไว้ก่อนหน้านี้ ๕ ปี ว่าประเทศที่เป็นนิคส์ทั้งหลายไปไม่รอดหรือครับ เพราะว่าทีเอฟพีต่ำ มันเติบโตด้วยกำลังทุนและแรงงาน เพราะฉะนั้นถ้าทีเอฟพีต่ำประเทศก็จะเติบโตแบบยั่งยืนไม่ได้ และทีเอฟพีก็เชื่อมโยงอยู่กับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความสามารถที่จะนำวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีไปสร้างนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าและผลิตภัณฑ์อะไรทั้งหลายของเรา -----

เพราะฉะนั้นความบกพร่องโดยรวม ก็คือ ทีเอฟพีของเราต่ำ เพราะว่าเราขาดกิจกรรมพัฒนาเทคโนโลยีในภาคการผลิต คือ การทำวิจัยพัฒนาในภาคเอกชนค่อนข้างน้อย โครงสร้างพื้นฐานและความเชื่อมโยงไม่ดี ไม่ค่อยมี คุณภาพของบุคลากรของเราก็ไม่ได้ระดับ แลระบบการบริหารจัดการของเราก็มีปัญหา ทั้งหมดนี้ก็จะส่งผลให้ค่าทีเอฟพีเราต่ำ เพราะฉะนั้นเป้าหมายที่จะพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของเรา เราก็ต้องปลดล็อก ขจัดอุปสรรคในการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีของเรา เราต้องพยายามขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ให้เติบโตโดยที่มีทีเอฟพีมากกว่าแรงงานและทุน เพื่อที่จะให้เศรษฐกิจของเราเข้มแข็งและเติบโตอย่างยั่งยืน

เครื่องมือที่จะขับเคลื่อน คณะกรรมาธิการก็ได้พิจารณาแล้วว่า เราต้องการ กฎหมายพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เพื่อผูกมัดรัฐบาลให้ทำงานร่วมกับ ภาคเอกชนเพื่อที่จะขับเคลื่อนความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องการ การสนับสนุน โดยเฉพาะคณะกรรมการนโยบายในระดับสูงที่เชื่อมโยงกระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและภาคเอกชนหลัก ๆ เพื่อที่จะช่วยสร้างความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของชาติ และต้องมีกลไกการดำเนินงาน เราก็เสนอว่าควรจะมี สำนักงานสนับสนุน ในปัจจุบันทางภาครัฐก็ได้มีแผนกลยุทธ์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ๒๕๔๗ – ๒๕๕๖ ตามรายละเอียดในรายงาน ทางกระทรวง อุตสาหกรรมและกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ก็ได้สร้างแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐาน ทางปัญญา ซึ่งก็ออกมาในปีนี้ และ พ.ร.บ. วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมก็อยู่ในระหว่างร่าง ในแผนกลยุทธ์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ๒๕๔๗ – ๒๕๕๖ นี้ ก็มีแผนที่เชื่อมโยงเครือข่ายแบบคลัสเตอร์ (Cluster) มีแผนพัฒนากำลังคน แผนพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน และสร้างความตระหนักรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปรับปรุง ระบบบริหารจัดการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อันนี้ใช้มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ และ แผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา อันนี้ก็ต้องการสร้างขีดความสามารถในการ แข่งขันภาคอุตสาหกรรม เชื่อมโยงภาคต่าง ๆ ของประเทศเข้าด้วยกัน และมีเป้าหมายที่จะ เพิ่มนวัตกรรม นวัตกรรม ก็คือ การประดิษฐ์คิดค้นที่ตรงกับความต้องการของตลาด นวัตกรรมไม่ใช่การประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ แล้วไม่มีใครต้องการ แต่ว่านวัตกรรม คือ

การประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่และเป็นที่ต้องการ เพราะฉะนั้นเราต้องการเพิ่มนวัตกรรม
อย่างน้อย ๓๕ เปอร์เซ็นต์ ในอุตสาหกรรมการผลิต สร้างความร่วมมือในวงการธุรกิจ
การศึกษา วงการวิจัย และรักษาอันดับความสามารถในการแข่งขันที่หามาด้วยสถาบัน
ไอเอ็มดีให้ไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งหรือต่ำกว่าจุดกึ่งกลาง ในปัจจุบันเราต่ำกว่าจุดกึ่งกลาง
โดยรวมเราต่ำกว่าจุดกึ่งกลาง แต่ว่าถ้าเรต (Rate) เฉพาะความสามารถด้านวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยี เราอยู่ระดับล่าง ใน พ.ร.บ. วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ที่อยู่ในภาคผนวกก็จะมี
การกำหนดนโยบายครอบคลุมเรื่องการผลิต การพัฒนากำลังคน การพัฒนาโครงสร้าง
พื้นฐานและการถ่ายทอดเทคโนโลยี นอกจากนี้เราก็ตอบว่า ควรจะมีศูนย์ความเป็นเลิศ
ในเรื่องที่เป็นยุทธศาสตร์หลักของประเทศ และควรจะมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มี
ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพิ่มขึ้น

ในศูนย์ความเป็นเลิศนี้เราก็ตอบว่า เพื่อให้มีผลผลิตทางด้านวิจัยและพัฒนา
ที่มีผลงานในเชิงพาณิชย์ และมีนักศึกษาที่มีความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยีเพิ่มขึ้น แล้วเราก็ควรจะมีงบประมาณทางด้านวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นด้วย

ในโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เราก็จะเน้นทั้งอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาให้นักศึกษาได้เข้าไปทำงานจริงในรูปแบบสหกิจศึกษา แล้วให้สถาบันการศึกษามีการร่วมมือกับภาคผลิตในการผลิตนักศึกษาในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก ก็งานวิจัยควรจะเอาปัญหาจริงในภาคธุรกิจอุตสาหกรรมเข้ามา มีการพัฒนาอาชีพนักวิจัย การลงทุนทางด้านวิจัยและพัฒนา และมีการแลกเปลี่ยนบุคลากรระหว่างมหาวิทยาลัยรัฐกับเอกชนและภาคเอกชน

อีกมาตรการหนึ่งที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ก็คือ สร้างระบบนวัตกรรมแห่งชาติ เนชั่นแนลอินโนเวชันซิสเต็ม (National Innovation System) หรือย่อ เอ็นไอเอส (NIS) เพื่อที่จะสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา อันนี้เราก็ต้องพัฒนาทั้งคนทางด้านไอที (IT) ทางวัฒนธรรม ค่านิยม กฎหมาย แรงจูงใจ โครงสร้างพื้นฐานและสถาบันต่าง ๆ เชื่อมโยงกันเพื่อเป็นระบบนวัตกรรมแห่งชาติ

โดยสรุป เรื่องเร่งด่วนที่ทางรัฐบาลควรจะทำ ก็คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ เพื่อเป็นกฎหมายพื้นฐานในการผูกพันภาครัฐ ในการส่งเสริม สนับสนุนและกระตุ้นการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยเฉพาะจากภาคเอกชน

ความมุ่งหวัง โดยปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เราก็อยากให้เรื่องทั้งหลายเกิดขึ้นมีเหตุผลเป็นจริง พิสูจน์ได้พอประมาณ และพึงพาต่างประเทศน้อยลง มีภูมิคุ้มกันและแก้ปัญหาให้ตรงจุด ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมาชิกฯ ครับ เชิญคุณอดิศักดิ์ครับ

นายอดิศักดิ์ ศรีสรรพกิจ : กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ที่เคารพ ผม อดิศักดิ์ ศรีสรรพกิจ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ก็ต้องขอชื่นชมคณะกรรมการที่ได้กรุณาศึกษาเป็นอย่างดีและเห็นด้วยกับข้อเสนอ เพียงแต่เมื่อกั้นทีเดียวครับ เพราะท่านบอกว่า ตรงกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ต้องขออนุญาตตั้งข้อสังเกตว่า อาจจะเป็นประเด็นที่เป็นปัญหอยู่ง้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะนี้ บางที่เราอาจจะใช้แล้วกลับ

จนกระทั่งคนอาจจะมองเห็นว่า วิทยาศาสตร์สมัยใหม่หรือนวัตกรรม อาจจะไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ อาจจะเกินความพอเพียง ซึ่งผมเข้าใจว่าตรงนี้เป็นความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน หรือผิดพลาดไป เพราะว่าเศรษฐกิจพอเพียงไม่ได้หมายความว่าเอาของใหม่มาใช้ ไม่ได้หมายความว่า เราจะไม่หานวัตกรรม ผมคิดว่าตรงกับทางคณะกรรมการธิการ สิ่งที่ผมอยากจะตั้งเป็นข้อสังเกตและปัญหากำลังเกิดอยู่ในขณะนี้ ก็คือว่า บางทีเรามีวิทยาการ นวัตกรรมหรือเทคโนโลยี หรือวิทยาศาสตร์เขาก้าวหน้าไปเยอะ แต่บางครั้งกระแสสังคมในบ้านเรากลับปฏิเสธความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ในเรื่องพลังงานปรมาณูก็กำลังต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของไฟฟ้า แต่ก็คงจะไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะจะมีคนบอกว่า เราไม่เอาพลังงานปรมาณู -----

- ๒๔/๑

ในเรื่องการฉายรังสี ทางเกษตรเองก็กำลังวิตกว่า ถ้ามีคนออกมาพูดว่า การฉายรังสีเป็นอันตรายอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งตรงนี้ถ้าเราไม่เตรียมการไว้ ไม่ทำให้ประชาชน หรือสังคมได้เข้าใจอย่างถูกต้อง ถึงแม้ว่าเราจะมีการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี หรือมี นวัตกรรมใหม่ ๆ อย่งไรก็ตาม ในที่สุดเอามาใช้ประโยชน์ไม่ได้ ในเรื่องที่กำลังเป็นปัญหา อยู่ขณะนี้ ซึ่งผมคิดว่าเป็นตัวอย่าง คือ ในเรื่องของการใช้เทคโนโลยีชีวภาพ ในเรื่อง การคัดแปลงพันธุกรรมของพืช จริง ๆ เขาก็จะทำสำหรับสัตว์ด้วย แต่ทางพืชทำได้ง่ายกว่า ก็ยังเป็นเรื่องที่ถูกถกเถียงกันในกระแสสังคม ในช่วงประมาณ ๒ สัปดาห์ ที่ผ่านมา หลังจากที่ ดูเหมือนเงียบไปนาน เรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่ผมคิดว่าเราต้องหาทางทำความเข้าใจในสังคม ของเราให้เข้าใจถูกต้อง อย่าให้ใครคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมาเบี่ยงเบน นวัตกรรม เน้นอนครับ ของทุกอย่างในโลก เมื่อมีคุณก็อาจจะมิโทษ อยู่ที่ว่าเราจะจัดการ กับมันอย่างไร ในเรื่องฉายรังสี ซึ่งผมคิดว่ายังไม่ค่อยออกมามากนัก แต่อนาคตจะต้อง ออกมา ผมคิดว่าเราคงได้ยื่นแผนฉายรังสี เราอาจจะบริโภคแผนฉายรังสีโดยไม่รู้สึก วิตก แต่ถ้าวันใดก็ตามมีคนออกมาพูดว่า ระวังนะ กินแผนฉายรังสีเดียวเป็นหมันนะ ผมว่าแผนฉายรังสีอาจจะขายไม่ออกเลย อย่างนี้ที่ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่เราจะต้องหาทาง ทำความเข้าใจกัน ขณะนี้เรากำลังจะส่งผลไม้ไปต่างประเทศ เราก็มีปัญหาในการป้องกันศัตรู ที่ติดไปกับผลไม้ ต่างประเทศหลายประเทศ ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย หรือ อะไรต่าง ๆ เขายินดีที่จะรับในเรื่องนี้ภายใต้การดำเนินการอย่างถูกต้อง ผมก็เกรงว่า ถ้ามี บางคน บอกว่า ผลไม้ฉายรังสีกินแล้วเป็นหมัน ก็จะเป็นปัญหาขึ้นมาอีก ทำนองเดียวกับ เรื่องที่กำลังปวดหัวกัน คือ เรื่องการที่จะนำเอาเทคโนโลยีเรื่องการคัดแปลงพันธุกรรมพืช มาใช้ ผมมีตัวอย่างที่เห็นได้เลย ก็คือว่า พอพูดถึงการคัดแปลงพันธุกรรมหรือที่เราเรียกว่า จีเอ็มโอ (GMO) พอพูดตัวนี้ปุ๊บทุกคนบอกนั่นคือ ผิดิบ คืออะไรกันแน่ครับ ทาง คณะกรรมการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีฯ จะตอบอย่างไรว่า จีเอ็มโอเป็นผิดิบ จริงหรือเปล่า เพราะว่าในทางนวัตกรรมสามารถที่จะทำ และแน่นอนเขามีหลักเกณฑ์ว่า การที่จะยินยอมให้เอาพืชใดพืชหนึ่งที่มีการคัดแปลงพันธุกรรมออกมาเผยแพร่ จะต้อง มีการตรวจสอบ มีการดำเนินการไปตามมาตรฐานความปลอดภัย ทั้งทางมนุษย์ คือ การบริโภค ทั้งทางเรื่องสิ่งแวดล้อม เขามีมาตรการโลก มีมาตรฐาน ตรงนี้ผมจึงมีความวิตก

ว่า ถ้าหากเราไม่ทำความเข้าใจในสังคมของเรา ในที่สุดสิ่งที่เราค้นคว้ามาไม่สามารถจะเอามาใช้ประโยชน์ได้ ผมขออนุญาตท่านประธานฯ อีกสัก ๒ – ๓ นาที ยกตัวอย่าง ที่กำลังเป็นประเด็นมาก ๆ เลย ในเรื่องมะละกอตัดแปลงพันธุกรรม ถามว่า ทำไมต้องทำ ไม่ใช่ทำกันสนุก ๆ หรือทำกันเล่น ๆ แต่ที่ต้องทำนั้น เพราะว่ามีปัญหา คือ เรามีโรคใบจุดวงแหวนที่เกิดระบาดมา คือ เกิดมานานแล้วครับ ตั้งแต่ผมไปทำงานที่ท่าพระ ขอนแก่น ปี ๒๕๑๔ รู้จักโรคนี้มาแล้วครับ วิธีแก้ไข คือ เผาทิ้ง ทำลาย ฝัง ยังไม่มีทางแก้ไขอย่างอื่น แล้วในโลกนี้ก็ยังไม่มีใครแก้ไขตรงนี้ได้ อย่างชัดเจน นอกจากจะหาพันธุ์ที่ต้านทานได้ รู้กันมานานเป็นสิบปีครับ ในที่สุดพอสามารถใช้นวัตกรรมทางด้านเทคโนโลยีชีวภาพจัดการได้ ปรากฏว่าที่อื่นก็ใช้ได้ เช่น ที่ฮาวาย พ่อของเรา เราเกือบจะเสร็จอยู่แล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ปี ๒๕๔๔ แต่ปรากฏว่ารัฐบาลสมัยก่อนสั่งให้ยุติการทดลอง จนกระทั่งเราไม่รู้ว่าตกลงสุดท้ายแล้วจะออกมาได้หรือไม่ อย่างนี้เป็นต้น แม้กระทั่งรัฐบาลเองก็ยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจในสิ่งที่ถูกต้อง แล้วปรากฏว่าเราเคยเป็นลำดับ ๑ ตอนนี้เราอยู่ลำดับพอ ๆ กับเขาเกือบจะท้ายแล้ว ไม่ว่าจะเป็นฟิลิปปินส์ที่เขา กำลังจะเสร็จอยู่แล้ว อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นผมเรียนด้วยความเป็นห่วงว่า เราจะอย่างไรถึงจะทำให้สังคมของเรามีความเข้าใจ แล้วอภิปรายกันด้วยเหตุและผล ไม่ได้ใช้กระแสมาสำหรับในการที่จะเอาแพ้เอาชนะ ตรงนี้ผมจึงอยากเรียนทางกรรมาธิการ

สุดท้ายครับท่านประธานฯ ผมอ่านชื่อประเทศและชื่อเรื่องที่เขา กำลังวิจัย เพื่อให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราหยุดเมื่อไร เราก็ขอให้เขาแข่งหน้าไป ประเทศฟิลิปปินส์ กำลังศึกษาเรื่องข้าว พวกนี้เป็นพืชตัดต่อพันธุกรรมทั้งนั้น ข้าว ถามว่าทำไม เพื่อเพิ่มวิตามิน A เพื่อต้านทานโรค เพื่อทนแล้ง ทนเค็ม มะละกอด้านทานโรคเดียวกับที่เรา กำลังเจอ มะเขือ มะเขือเทศของจีนครับ เป็นเกือบ ๑,๐๐๐ รายการ ของจีนนะครับ มีทั้งข้าวต้านทานโรค ทนแล้ง ทนเค็ม ด้านทานสารปราบวัชพืช ข้าวสาลี ข้าวโพด ถั่วเหลือง มันฝรั่ง ถั่วลิสง เมล่อน พริก มะเขือเทศ มะละกอ ทั้งฝ้าย ทั้งดอกไม้ ของออสเตรเลีย ทั้งฝ้าย ทั้งข้าว ของอินเดีย ข้าว กล้วย กาแฟ ถั่ว ชา อ้อย กะหล่ำ มะละกอ มากกว่า ๘๕ พืช สหภาพยุโรปที่เราบอกเป็นกลุ่มที่ต่อต้านจีเอ็มโอไม่ใช่ครับ สหภาพยุโรปมีการทดลองขณะนี้มากกว่า ๗๐ พืช ในแปลงทดลอง มีทั้งข้าวโพดต้านทานแมลง ข้าวโพดต้านทานยาปราบวัชพืช มันฝรั่ง

ซึ่งเป็นอาหารประจำวันของเขา เพิ่มปริมาณแป้งด้านทานโรค คาโนล่า พลัม ฝ้าย แอปเปิ้ล
องุ่น ข้าว ข้าวสาลี กีวี มะนาว มะเขือ กระหล่ำ ญีปุ่นครึ่ง ญีปุ่นทำอะไรครึ่ง ตัดต่อพันธุกรรม
ข้าว ข้าวญีปุ่นด้านทานสารปราบวัชพืช ด้านทานแมลง ด้านทานโรค เพิ่มประสิทธิภาพ
ในการสังเคราะห์แสง เพื่อเพิ่มผลผลิต -----

- ๒๕/๑

นี้แหละครับประเทศต่าง ๆ เขาไปกันถึงไหนแล้ว แต่ของเรายังไม่กล้าที่แม้กระทั่งจะให้ทดลองให้จบเลย ผมยังไม่ได้พูดในเรื่องของการที่จะเอาไปทำในเชิงการค้า มีบางคนบอกว่า ถ้าเราทำปั๊บ เดียวมีปัญหาเรื่องการค้า ประเทศที่เขาเจริญแล้วเขารู้วิธีการที่จะค้าขาย ญี่ปุ่น ซ้อมมะละกอจากสาวาย ทั้ง ๆ ที่สาวาย ๘๖ เปอร์เซนต์ ปลูกมะละกอจีเอ็มโอ แต่เขาก็ปลูกมะละกอที่ไม่เป็นจีเอ็ม หรือนอนจีเอ็ม (Non GM) มะละกอส่งญี่ปุ่น ประเทศสหภาพยุโรป ก็ทำนองเดียวกันครับ เพราะฉะนั้นบางทีผมก็อ่อนใจ บางทีก็ด้วยความวิตกว่า สังคมเราเป็นสังคมแห่งการปลุกกระแส ตรงนี้ผมจึงเรียนว่า คณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีฯ ซึ่งท่านได้สรุปไว้คืออยู่แล้ว ลองดูซิครับว่าจะหาทางแก้ไขในเรื่องนี้หรือจะเสนอรัฐบาลที่จะแก้ไขและเอาจริงเอาจังกับเรื่องนี้อย่างไร ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ

นายอนุสรณ์ แสงนิ่มนวล : เรียนท่านประธานฯ ครับ ผม อนุสรณ์ แสงนิ่มนวล สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ดูในรายงานการพิจารณาศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย ก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่ดีมากที่คณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ฯ ได้ทำเรื่องนี้ แต่ก็อยากจะมีความคิดเห็นเพิ่มเติมเล็กน้อยเกี่ยวกับเรื่องแนวทางในการพัฒนาวิทยาศาสตร์ ความจริงแล้วเรื่องวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่สำคัญมาก แต่วันนี้ถ้าเรามองไปที่เยาวชน เราจะเห็นว่า เยาวชนบ้านเราให้ความสนใจทางวิทยาศาสตร์ค่อนข้างจะน้อยกว่าเดิมค่อนข้างมาก แม้กระทั่งระบบในการที่รับนักเรียนเข้าไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ที่จะเป็นเรื่องโอเน็ต (ONET) เอเน็ต (ANET) นี้ วิธีการผมก็ไม่แน่ใจว่าเราจะได้คนที่มีความต้องการที่จะเรียนทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีมากจริง ๆ อันนั้นก็คงเป็นเรื่องที่ทางกระทรวงศึกษาธิการเชื่อกันจะมีการที่จะพิจารณาปรับปรุงแก้ไขต่อไป แต่ทางเรื่องวิทยาศาสตร์ ที่ความสำคัญในเรื่องของบุคลากรที่มีความสนใจและต้องการที่จะจบออกมาแล้วเพื่อจะทำงานวิจัยหรือพัฒนาในเรื่องของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่พูดถึงการขาดแคลน ใจผมก็ยังไม่แน่ใจว่าที่เราพูดถึงการขาดแคลน หมายถึง ขาดแคลนอย่างไร เพราะว่าจริง ๆ วันนี้ถ้าเราไปดูคณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ เราเปิดจำนวนมาก แล้วที่ผ่านมามีจริง ๆ แล้วทาง

ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับไป ก็พบว่า จริง ๆ แล้วจำนวนพอสมควรเหมือนกันที่ยังอาจจะคุณภาพไม่ถึงขั้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็สามารถที่จะพัฒนาต่อไปได้ ไม่ใช่ว่าจบมาแล้วอาจจะมีความรู้ไม่มากนัก แต่เราก็สามารถพัฒนาต่อไปได้ ประเด็นความสำคัญอยู่ตรงนี้ครับว่า ทำอย่างไรให้คนสนใจวิทยาศาสตร์ ทำอย่างไรที่จะทำให้คนที่มาเรียนวิทยาศาสตร์เป็นคนที่มีความสนใจและตั้งใจจะทำงานด้านนี้จริง ๆ เมื่อจบออกมาแล้วเราพบว่าจำนวนมากมีคนเก่ง ๆ อยู่พอสมควรเหมือนกัน ผมเห็นอย่างทีไซเอนซ์ปาร์ก (Science park) หลังเอที (AIT) ผมชอบเรียกว่าเป็นเมืองดอกเตอร์ เพราะมีคนจบดอกเตอร์หลายร้อยคนทำงานอยู่ที่นั่นมาก ผมก็สนใจเหมือนกันบอกว่า เขามีคนเก่ง ๆ อยู่เยอะมากที่นั่น เขาสามารถวิจัยพัฒนาอะไรที่เอามาใช้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติได้จริงหรือเปล่า ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่สำคัญครับ เพราะว่าการวิจัยพัฒนา ถ้าเราวิจัยพัฒนาแล้วเก็บใส่หิ้งไว้ไม่มีประโยชน์อะไร แต่วิจัยพัฒนาแล้วต้องคิดว่าเอาไปใช้ประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมและประเทศชาติได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องของการวิจัยพัฒนา อยากให้เน้นว่า อะไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ได้จริง ๆ ก็อยากให้เป็นไพรอริตี (Priority) อยู่เหมือนกัน แต่การวิจัยพัฒนาโดยการที่ไปลอกเลียนแบบหรือตามหลังต่างประเทศ ผมคิดว่าอันนั้นพยายามจะหลีกเลี่ยงสักนิดหนึ่ง เพราะว่าเราไปตามหลังเขาไป เขาทำไปตั้งไกลแล้วเราก็ก็นำมาทำตามแบบเขาอีก ไม่ค่อยได้มีประโยชน์อะไร เราควรจะต้องคิดอะไรที่เป็นลักษณะที่ในเชิงก้าวหน้ามากสักนิดหนึ่ง -----

ผมก็เชื่อว่าตรงจุดนั้นน่าจะเป็นจุดที่ทำให้การพัฒนาวิทยาศาสตร์ของเราอาจจะมี
ความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น ถ้าได้รับการสนับสนุนจริงจัง เราก็คุยกันในเรื่องงบประมาณ
หลายครั้งว่า งบประมาณที่ให้ในเรื่องการวิจัยพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีมีมากพอ
หรือเปล่า แล้วอยู่กระจัดกระจายกันไปหรือเปล่า ทำอย่างไรที่จะมาอยู่ในศูนย์รวมกันได้
ผมก็คิดว่าแนวทางที่พูดถึงนี้ก็เป็นเรื่องที่ดี

อีกเรื่องหนึ่ง ที่เขียนอยู่ในนิตินี้หนึ่ง ก็พูดถึงศูนย์ความเป็นเลิศ ความจริงแล้ว
เรื่องศูนย์ความเป็นเลิศ วันนีมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ก็ได้มีการจับมือกัน และมีศูนย์ความเป็นเลิศ
ในหลากหลายสาขาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ในเรื่องของการสนับสนุนให้
ศูนย์ความเป็นเลิศ ในการที่จะผลิตบุคลากร ไม่ว่าจะจบมาทางด้านปริญญาโท ปริญญาเอก
ให้มากขึ้น คงต้องใช้เวลาเหมือนกัน ที่ผ่านมาทางภาครัฐช่วยสนับสนุนโดยการที่จะให้
ศูนย์ความเป็นเลิศเหล่านี้ ได้ใช้เงินที่กู้มาจากเอดีบี (ADB) แต่ผมไม่แน่ใจว่าในระยะต่อไป
เงินหมดแล้วจะได้ต่อหรือเปล่า หรือว่ารัฐบาลไทยมีนโยบายที่จะสนับสนุนเรื่องนี้ต่อ
หรือเปล่า แต่ถ้าบอกว่าศูนย์ความเป็นเลิศเหล่านี้จะต้องพึ่งพาตัวเองในระยะต่อไป ผมคิดว่า
คงต้องใช้เวลาอีกสักกึ่งหนึ่ง แต่ความสำคัญ ก็คือว่า เป็นจุดที่สามารถที่จะสร้างบุคลากร
ที่มีความสามารถทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก ได้เป็น
จำนวนมากให้กับประเทศ เรื่องนี้ก็คงเป็นเรื่องที่ผมคิดว่าทางภาครัฐน่าจะดำเนินการต่อ

อีกประเด็นหนึ่ง ผมพูดถึงวิจัยเมื่อกึ่งหนึ่ง ผมอยากจะฝากนิดหนึ่งว่า
ผมอยู่ในภาคอุตสาหกรรมมาเป็นระยะเวลายาวนาน แล้วสิ่งที่ประเทศไทยเราเผชิญอยู่
ก็คือ การซื้อเทคโนโลยี เราซื้อมาตลอด ตั้งแต่สมัยผมเด็ก จนกระทั่งถึงบัดนี้เรายังซื้ออยู่
เราไม่เห็นมีเทคโนโลยีอะไรของเราขึ้นมาเอง ที่สามารถที่จะทำให้ภาคอุตสาหกรรม
เอาไปใช้ได้ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมจริง ๆ แม้กระทั่งเรื่องที่ไม่ยากเลย ที่จริง
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเราก็มีพระราชดำริและทำเรื่องนี้เป็นระยะเวลานาน อย่างเช่น
เรื่องการผลิตเอทานอล (Ethanol) หรือว่าไบโอดีเซล (Bio-diesel) โรงงานเอทานอล
๒๐ กว่าโรง ในประเทศไทยขณะนี้ซื้อเทคโนโลยีหมดเลย ไม่มีโรงงานเลยที่พัฒนาอะไร
ของตัวเองขึ้นมา โรงงานไบโอดีเซลที่กำลังสร้างอยู่ในขณะนี้ส่วนใหญ่ก็ซื้อเทคโนโลยี
ของต่างประเทศมาเกือบหมด ทั้งหมดนี้เหมือนกับว่าวันนี้ทุกอย่างเราต้องตามเขาหมดเลย

เพราะฉะนั้นที่ทางด้านคณะกรรมการได้เสนอเรื่องนี้ขึ้นมาในแนวทางที่จะพัฒนาความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นเรื่องที่ควรจะให้การสนับสนุนค่อนข้างมาก ผมก็ยินดีและเห็นด้วยกับข้อเสนอ เพียงแต่อยากจะให้ทำเรื่องนี้อย่างเป็นรูปธรรมและจริงจังอย่างเร่งด่วนครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญอาจารย์อัมมารครับ

นายอัมมาร สยามวาลา : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ ผม อัมมาร สยามวาลา ปกติผมเป็นคนไม่ค่อยชอบให้มีการรณรงค์เรื่องอะไรทั้งสิ้น แต่ผมอยากให้ชุมชนนักวิทยาศาสตร์ของประเทศไทย รณรงค์ในเรื่องหนึ่งต่อสังคมไทย ให้คนไทยโดยทั่วไปเริ่มคิด อย่างน้อยเผยแพร่สิ่งที่ผมจะขอใช้ภาษาอังกฤษนะครับ ก็คือ เผยแพร่ไฮเอนติฟิก แอตติจูด (Scientific attitude) สิ่งที่เราขาดแคลนไม่จำเป็นเสมอไปว่าเราไม่มีวิทยาศาสตร์ หรือไม่มีนักวิศวกร ไม่มีอะไรต่าง ๆ แต่สังคมของเราไม่ยอมรับสิ่งที่เรียกว่าไฮเอนติฟิกแอตติจูด ไฮเอนติฟิกแอตติจูดนี้ไม่ได้หมายความว่า ความหลงใหล ความศรัทธาในผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ครับ อาจจะตรงกันข้ามด้วยซ้ำ แต่เป็นความต้องการทุกอย่างที่เราได้ยินได้ฟังมา ต้องตรวจสอบดูว่า มีประจักษ์หลักฐานที่หนุนหลังสิ่งที่พูดหรือเปล่า ไม่ใช่เพียงแค่เพราะว่าคนใหญ่คนโต หรือว่าคนที่มียศด๊อกเตอร์ หรือมีอะไรก็ตาม พูดอะไรออกไปแล้วก็ถือว่าเป็นของถูกต้อง ตรงกันข้ามผมคิดว่าไฮเอนติฟิกแอตติจูดนั้นจะต้องมีส่วนสำคัญอันหนึ่ง คือความไม่เชื่อเป็นตัวหลักไว้ก่อน จนกระทั่งไปตรวจสอบดูแล้วว่า มีเหตุผล มีหลักฐาน มีประจักษ์ -----

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผมคิดว่าประเทศไทยมีความเชื่อในหลาย ๆ สิ่ง หลาย ๆ อย่าง ซึ่งผมก็ไม่อยากจะยกตัวอย่างขึ้นมา เพราะว่ามีคำอีกคำหนึ่งที่ผมคิดว่าน่าจะขจัดออกไปจากบรรดาสุภาษิต ผมเรียกว่าเป็นสุภาษิตมากกว่า ก็คือว่า ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ผมคิดว่าถ้ามีใครพูดอะไรแล้ว แล้วไม่มีประจักษ์หลักฐาน ไม่ใช่ไม่เชื่ออย่างเดียว ควรจะลบหลู่ด้วยว่าอันนั้นเป็นนวนิยาย สิ่งที่ผมอยากให้ชุมชนนักวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะเป็นคนเผยแพร่ ก็คือ สิ่งที่ผมเรียกว่าไฮเอนดิฟิกแอตติจูดอันนี้ให้มากที่สุด ให้เริ่มรณรงค์ จะให้รัฐบาลช่วยสนับสนุนในเรื่องการรณรงค์อันนี้หรือไม่ก็แล้วแต่ แต่ว่าผมคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าจะพิจารณาเพิ่มเติมเข้าไปในรายงาน ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : คุณหญิงปรียาครับ

ท่านผู้หญิง ปรียา เกษมสันต์ ณ อยุธยา : ขอบพระคุณค่ะ ท่านประธานฯ
ดิฉัน ปรียา เกษมสันต์ ณ อยุธยา ดิฉันก็ขอสนับสนุนการรายงานหรือว่าการศึกษาในเรื่องนี้
อย่างมาก เพราะว่าจากประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้พบมา ทางรัฐบาลสนับสนุนการศึกษา
การวิจัยเทคโนโลยีน้อยมาก โดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ เราจะเห็นได้จากว่า เรามีโรงงานยา
เยอะเยอะหลายแห่ง ใครก็นึกว่าเราผลิตยาได้เอง แต่เปล่า ชี้อัลบ์ (Bulb) ยาเขามาจาก
เมืองนอก แล้วก็เอามาบรรจุ เอามาแบ่ง เอามาทำ หรืออะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้น
ยาใหม่ ๆ แต่ละอย่าง ท่านถึงได้เห็นว่าราคาแพง ที่บอกว่าเขามีสิทธิบัตรหรืออะไรพวกนั้น
เหล่านี้ต่าง ๆ ถ้าเรามีความสามารถเพียงพอ ได้มีการวิจัย ได้มีนักวิทยาศาสตร์ซึ่งมี
ประสบการณ์ แล้วต้องใช้เวลามาก ต้องเสียเงินทองในการที่จะเริ่มประดิษฐ์
ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ เราจึงจะสามารถผลิตยาได้บางอย่าง เพราะว่าเป็นการที่ผลิตแล้ว
เสียแล้ว เปลี่ยนแล้ว อะไรแล้ว การทดสอบ การอะไรต่าง ๆ ก็มากมาย เรายังขาดทาง
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมาก ในเวลานี้ ในปีนี้กำลังจะได้โรงงานผลิตวัคซีน
ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมาก ทางงบประมาณให้โรงงานมาแล้ว แต่ทางกระทรวงสาธารณสุข
ได้ขอให้ให้นักวิทยาศาสตร์เพื่อจะไปเรียนแล้วก็เข้ามาผลิตวัคซีนอันนี้จากทางรัฐบาล แต่ก็
ไม่ได้รับการสนับสนุนเลย เพราะฉะนั้นเมื่อเราเกิดจะต้องเปิดโรงงานวัคซีนขึ้นมา เราก็ต้อง
อย่างที่ว่า ชี้อัลบ์เทคโนโลยีเขามาอีก แล้วก็ให้คนเขามาทำ แต่การที่กว่าเขาจะสอนเราได้ก็ใช้

เวลานาน แล้วเขาจะสอนหรือไม่สอนก็ยังไม่แน่ แล้วในเรื่องที่ผลิตวัคซีน อย่างใช้หัวคนเราก็เป็นแบบของเรา เพราะฉะนั้นเราจะต้องเริ่มทำของเรา การเริ่มทำอาจจะมาจากไก่ จากไข่ไก่ จากอะไรต่ออะไรก็แล้วแต่ เป็นเรื่องเทคนิคซึ่งยากมาก ไม่ใช่เรื่องที่จะมาทำกันง่าย ๆ ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้เราจะต้องไปเรียนรู้จากที่ ๆ ทำอย่างแท้จริง หรือมีประสบการณ์อย่างแท้จริง อย่างในประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่น ต่าง ๆ เหล่านี้ที่ทำได้ โดยเฉพาะในประเทศจีน เขาจะได้คนของเขา ซึ่งอยู่ในอเมริกาหรืออังกฤษ อยู่ในประเทศที่ทำทางด้านนี้อย่างแท้จริง แล้วคนของเขาซึ่งเป็นชาวจีนได้กลับมาช่วยชาติในการทำของเขาต่าง ๆ ถึงได้ทำวัคซีนในประเทศของเขาเองได้ เหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะเวลาที่เกิดระบาดขึ้นมาแล้ว เราไปซื้อจากที่ไหนเขาก็ไม่ค่อยอยากจะขายให้ เพราะว่าราคาแพงมาก แล้วเขาก็ต้องเก็บไว้สำหรับประเทศเขาเอง เราถึงจำเป็นต้องมี แต่ในขณะเดียวกันเทคโนโลยีก็เป็นเรื่องสำคัญมาก ที่เราจะต้องไปฝึกหัด ไปเรียน แล้วไปทำงานได้ แล้วไม่ใช่คน ๒ คน เห็นของประมาณไปประมาณ ๒๐ กว่าล้านบาท ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ ๒ – ๓ ปี ๕ ปี หรืออะไรดิฉันก็จำไม่ได้แน่ แต่ทางรัฐบาลตัดหมด ดิฉันก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะทำไปได้อย่างไร ถ้าเพื่อมีโรงงานแล้วไม่มีเทคโนโลยี อันนี้จึงขอสนับสนุน แล้วก็จำเป็นที่รัฐบาลจะต้องเหลียวแลเห็นความสำคัญเสียทีในเรื่องนี้ ขอบขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุดละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณจักรมณต์ครับ

นายจักรมณต์ ผาสุกวนิช : เรียนท่านประธานฯ ครับ ผม นายจักรมณต์
ผาสุกวนิช สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ก่อนอื่นขอแสดงความชื่นชมต่อรายงานฉบับนี้
ที่ได้ชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาต่าง ๆ แต่ในฐานะที่เป็นผู้ใช้ เพราะอยู่ในภาคอุตสาหกรรม
มานานแล้ว เห็นว่าสิ่งที่อาจจะขาดไปหรืออาจจะทำให้เพิ่มให้เต็มได้ ก็คือว่า การที่จะนำ
ไปใช้ เพราะว่าถึงเราจะพัฒนางานทางด้านวิทยาศาสตร์หรือค้นคว้า แต่ถ้าไม่ได้นำไปใช้
ก็คงจะเป็นปัญหาและอาจจะเกิดความสูญเปล่าในหลาย ๆ เรื่อง จริง ๆ แล้วในฐานะ
อุตสาหกรรม หรือว่าผู้ใช้ เราจะเน้นเรื่องเทคโนโลยีเป็นหลัก ส่วนเรื่องวิทยาศาสตร์
ซึ่งเป็นตัวพื้นฐานที่จะต่อมาเรื่องเทคโนโลยีนั้น ส่วนใหญ่ก็อาจจะไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญ
นัก ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องระบบการศึกษาเป็นตัวพื้นฐาน ซึ่งก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง
แต่ถ้าถามว่า ทางภาคผู้ใช้สนใจอะไรมากที่สุด ก็จะบอกเลยเรื่องเทคโนโลยี ซึ่งขณะนี้เราก็
อาศัยการซื้อเป็นหลัก เพราะดูเหมือนว่าจะถูกกว่า แล้วก็ทันสมัยถูกต้องตามความต้องการ
เพราะว่าบางครั้งถ้าจะให้คอยให้ทางภายในประเทศพัฒนาขึ้นมา บางครั้งก็อาจจะช้า
เพราะว่าเทคโนโลยีเปลี่ยนเร็วเหลือเกิน จนกระทั่งอยากจะเรียกว่า เดือนต่อเดือนด้วยซ้ำ
สำหรับบางอุตสาหกรรม เพราะฉะนั้นความรวดเร็วในการที่จะเอาเทคโนโลยีมาใช้ให้ทัน
ตลาดโลก จะเป็นหัวใจสำคัญของความอยู่รอดของภาคการผลิต ผมคิดว่าการที่เราจะพัฒนา
พื้นฐานให้เข้มแข็งก็แล้วแต่ แต่ว่าการที่จะต่อยอดมาอย่างรวดเร็วสอดคล้องกับความต้องการ
ของโลก อันนี้จะเป็นหัวใจสำคัญ ถ้าช่องนี้ขาดไปแล้ว ก็ยังอ่อนแออยู่แน่นอน เพราะว่าพัฒนา
ไปก็ไม่ได้มีการนำมาใช้ มิใช่ว่าเราจะเร่งในส่วนนี้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเป็นประเด็นที่สำคัญ

ประเด็นที่ ๒ ที่อยากจะกราบเรียน ก็คือว่า เทคโนโลยีในสายตาของ
ภาคการผลิต เรามี ๕ ตัว

ตัวที่ ๑ คือ เทคโนโลยีในเรื่องของวัสดุ ไม่ว่าจะเป็นซีดิง (Seeding)
เทคโนโลยี หรือเมล็ดพันธุ์พืช หรือว่าโลหะ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการผลิตทุกประเภท
ซึ่งเราขาดแคลนมาก โดยเฉพาะภาคเกษตรที่เรามีปัญหาในเรื่องของต้นทุนการผลิตได้มา
ซึ่งวัตถุดิบสูงขึ้นเรื่อย ๆ พันธุ์ข้าว พันธุ์อะไรต่าง ๆ แม้กระทั่งไก่ที่เราเลี้ยงเราก็พันธุ์

เรายังต้องนำมาจากต่างประเทศ เป็นต้น เพราะฉะนั้นตรงนี้เทคโนโลยีในเรื่องแมททีเรียล ไซเอนซ์ (Material science) อันนี้ผมคิดว่าทั้งชีวิต เคมี ฟิสิกส์ ๓ วิทยาศาสตร์พื้นฐาน เรายังอ่อน ก็เป็นเหตุผลหนึ่งว่า คุณภาพผลิตผลขั้นสุดท้ายของเรามาไม่ค่อยดีเท่าไร หรือราคาแพง นั่นตัวที่ ๑

เทคโนโลยีตัวที่ ๒ ที่ภาคการผลิตต้องการ ก็คือ เทคโนโลยีในส่วน ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องจักรกลการผลิต ที่เราเรียกกันว่า เทคโนโลยีอินแมชีนเนอรี (Technology in machinery) ซึ่งขณะนี้เราก็ต้องพึ่งพานำเครื่องจักรเข้ามาเกือบหมด แล้วเราก็ไม่ได้พัฒนา ในส่วนนี้มากเท่าไร ซึ่งอันนี้เราจะเห็นได้ว่าปี ๆ หนึ่งจะต้องนำเครื่องจักร รวมทั้งแม่พิมพ์ อะไรต่าง ๆ เข้ามา เพราะฉะนั้นเทคโนโลยีในเรื่องของแมชีนเนอรี รวมทั้งภาษาอังกฤษว่า พวกรพาร์ทคอมโพเนนท์ (Part component)ทั้งหลาย ซึ่งเราจ้างการผลิตเขาอยู่ เราก็พึ่งแต่ประกอบเฉย ๆ เพราะฉะนั้นตัวนี้ถ้าไม่เข้าไปลึกถึงในเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้วเราก็ต้องนำเครื่องจักรเข้าอยู่นั่นเอง แล้วความรู้ก็ทิ้งลงไปในเรื่องของกระบวนการผลิต เพราะว่า ตัวเครื่องจักรกลจะเป็นตัวการผลิตอย่างแท้จริง เราก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเป็นเทคโนโลยีที่ทาง ภาคการผลิตต้องการ

เทคโนโลยีตัวที่ ๓ อันนี้มอง ๆ แล้วก็ดูเหมือนกับว่าไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับ การผลิต คือ เทคโนโลยีในเรื่องของเราใช้คำว่า การจัดการ เพราะว่าเดี๋ยวนี้การจัดการ ระหว่างคนกับเครื่องจักร ระบบต่าง ๆ เป็นเทคโนโลยี ซึ่งเป็นส่วนผสมระหว่างวิทยาศาสตร์ กับวิชาทางด้านการบริหารจัดการ ซึ่งอันนี้เรายังไม่มีการสอน ยังไม่มีกระบวนการที่เข้าใจ ในเรื่องนี้เพียงพอ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่สำคัญอย่างยิ่ง และจริง ๆ แล้วที่ชนะกันในโลกขณะนี้ ก็คือ เทคโนโลยีตัวที่ ๓ เพราะว่าไม่ใช่เป็นเพียงไซเอนซ์ (Pure science) คือ ไม่ใช่เป็น วิทยาศาสตร์อย่างแท้จริง หรือต้องมานั่งส่องกล้องวิเคราะห์วิจัยกันแบบในเชิงวิทยาศาสตร์ แต่ต้องเป็นการสังเกต แล้วก็ทำโมเดล (Model) วิจัยต่าง ๆ ซึ่งตัวนี้ผมคิดว่าเราวิ่ง ไปกันใหญ่เลย เกือบจะไม่รู้ -----

เพราะฉะนั้นโรงงานในประเทศไทยที่มีอยู่ แล้วก็ส่งออกคืออะไรต่าง ๆ ก็ยกมาจากญี่ปุ่นบ้าง อเมริกาบ้าง ยุโรปบ้าง แล้วเราก็ไปแอบดู แล้วไปเลียนแบบเขามา แต่จริง ๆ แล้วในแง่เชิงการพัฒนาเกือบจะไม่มี นี่คือ เทคโนโลยีตัวที่ ๓

ตัวสุดท้ายซึ่งอาจจะดูแล้วยังไม่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ก็คือ เทคโนโลยีในเรื่องการตลาด ซึ่งเดี๋ยวนี้เป็นวิทยาศาสตร์ไปแล้ว เพราะว่าการทำสถิติที่ดี ในกระบวนการการที่จะรู้ เขาเรียกว่า วัฏจักรธุรกิจอะไรต่าง ๆ ต้องเป็นการคำนวณทั้งสิ้น มีการทำโมเดลโฟกัส (Model forecast) ประมาณการอะไรต่าง ๆ อันนี้กลายเป็นวิทยาศาสตร์ไปแล้ว คงไม่ใช่ไปเดินเร่ขายหรือไปโรดโชว์ (Road show) ว่าจะขายของอีกแล้ว เพราะฉะนั้นเทคโนโลยี ๔ ตัวนี้ผมคิดว่าประเทศไทยขาดแคลนอย่างยิ่ง แล้วเราคงจะต้องมาดูในสิ่งเหล่านี้ด้วย เพราะว่าถ้าจะทุ่มเทไปเรื่องวิทยาศาสตร์อย่างเดียว จะสร้างแต่ส่วนที่จะมาต่อยอดแล้วก่อให้เกิดผล และ ๔ ตัวนี้ผมเรียนได้เลยว่า เป็นความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก เพราะเราจะอยู่รอดต่อไปในอนาคต เทคโนโลยี ๔ ตัว นี้เป็นเรื่องหัวใจที่ว่าเราจะอยู่รอดได้ต่อไป ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญอาจารย์สุริชัยครับ

นายสุริชัย หวันแก้ว : กราบเรียนท่านประธานฯ กระผม สุริชัย หวันแก้ว สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอแสดงความชื่นชมยินดีต่อรายงานการพิจารณาศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทยของคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ฯ เป็นอย่างยิ่ง ขอสนับสนุนข้อเสนอที่ท่านได้เสนอในตอนสุดท้ายของเอกสารสรุปการศึกษาด้วย ขณะเดียวกันกระผมอยากจะใคร่ขอเสนอความเห็นเพิ่มเติมอยู่ ๓ ประการ

ประการที่ ๑ โดยที่การวิเคราะห์เรื่องสถานการณ์วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ท่านได้ทำมาอย่างดีอยู่แล้ว ข้อวิเคราะห์ในด้านข้อจำกัดและอุปสรรคที่สำคัญที่ท่านได้พูดในตอนแรกนั้นมีความครบถ้วน หากแต่ขาดประเด็นที่เชื่อมโยงกับข้ออุปสรรคที่ได้เพิ่มเติมเกิดขึ้นมาประการหนึ่ง ซึ่งกระผมขอเรียนว่า เกี่ยวข้องกับประเด็นที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบันนั้นมีความจำเป็น

ทั้งในแง่ของความรู้ ความเชี่ยวชาญและหลักสูตรเฉพาะทาง แต่ขณะเดียวกันก็มีแนวโน้มที่ขาดการชี้ให้เห็นในข้อจำกัดที่สำคัญ ก็คือ เป็นความรู้ที่เน้นความรู้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ที่มีนัยเชิงแยกส่วน ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางจำเป็นอย่างยิ่ง แต่เราก็มีนัยว่าแยกส่วนขาดการมองในเชิงบูรณาการ

นัยประเด็นที่ผมกราบเรียนเป็นข้อจำกัดอันนี้ โยงไปสู่ประเด็นที่ ๒ ก็คือ ประเด็นมิติสังคมของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีในยุคสมัยปัจจุบันมีความรวดเร็ว มีความหลากหลาย มีความลึกซึ้ง และต้องการการเร่งรัดได้กวดกันในการพัฒนาในความสามารถต่าง ๆ ในการแข่งขัน แต่สิ่งที่ขาดไม่ได้ ก็คือ จะต้องตระหนักด้วยว่า มิติสังคมของการแข่งขันทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้นมีความเสี่ยงอันตรายในสมัยใหม่หลายประการ ความเสี่ยงทางด้านศีลธรรมในการทดสอบสเต็มเซลล์ (Stem cell) เป็นตัวอย่างสำคัญที่ชี้ให้เห็นการแข่งขันอย่างเอาเป็นเอาตายในกรณีของเกาหลีใต้ รัฐบาลเกาหลีใต้เอง มหาวิทยาลัยแห่งชาติของเกาหลีใต้ สุดท้ายก็กลายเป็นเรื่องอื้อฉาวใหญ่โตในกรณีนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง ปัญหาชีวจริยศาสตร์ ปัญหานัยของจริยธรรมทางสังคมของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้นไม่อาจเป็นสิ่งที่มองแค่เป็นเรื่องงานอดิเรกได้ -----

ในประเด็นที่ ๒ ที่ผมกราบเรียนอันนี้จึงเป็นเรื่องมิติสังคมและมิติจริยธรรมของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ซึ่งถ้าหากได้มีการผนวกเข้าไปในขั้นตอนต่อไปของการศึกษาของข้อเสนออันนี้น่าจะเป็นประโยชน์ อันนี้ผมกราบเรียนข้อนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องการตื่นตูมของประชาชนด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์อย่างเดียว แต่บางกรณีก็เป็นการตกใจ เป็นการตื่นตูมในแง่การจัดการในแง่ชีวิตว่าจะถูกจัดการทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีด้วยผู้ที่มีความรู้ แต่ผู้ที่ถูกกระทบนั้นไม่มีโอกาสได้รู้เลยว่าถูกจัดการอย่างไร แท้ที่จริงการตื่นตัวนี้ไม่ใช่การตื่นตูมในบางลักษณะ ในระดับองค์การยูเนสโก (UNESCO) ได้มีคณะกรรมการจริยธรรมของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เกิดขึ้นแล้ว ทำงานมาไม่ต่ำกว่า ๕ ปี และคณะกรรมการชุดนี้ที่เรียกว่า โคเนส นี้ก็เคยมาจัดประชุมที่ประเทศไทย และนัยทางสังคมและจริยธรรมของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีอันนี้ น่าจะได้รับการสนใจใส่ใจกันเป็นพิเศษ ไม่ใช่มองแต่ว่าการตื่นตัวของประชาชน หรือความไม่รู้ของสาธารณชนนั้นเป็นเรื่องที่เหลวไหลไร้สาระโดยสิ้นเชิง

ประเด็นที่ ๓ ของกระผม ก็คือ การส่งเสริมการตระหนักรู้ในสังคม ดังที่หลายท่านได้มีข้อเสนอ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติได้เสนอถึงเรื่องการตื่นตัวในเรื่องทัศนคติต่อที่ไปให้มีความสำคัญกับวิทยาศาสตร์มากขึ้น กระผมคิดว่าการตระหนักรู้ในประเด็นนัยทางจริยธรรมของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ดี การตระหนักรู้ถึงข้อจำกัดของการไล่กวาดทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่องานที่ดี การที่สังคมยังขาดการถกเถียงอย่างกว้างขวางถึงมิติรอบด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ดี ประเด็นเหล่านี้ล้วนน่าจะต้องได้รับความสนใจให้มองเรื่องวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีควบคู่ไปกับด้านสังคมและชุมชน นัยเรื่องนี้มีความสำคัญต่อไม่เฉพาะสังคมทั่วไป แต่ควรมีนัยต่อชุมชนนักวิทยาศาสตร์ นักเทคโนโลยีด้วย ด้วยเหตุนี้กระผมจึงมีข้อเสนอ ๑ ประการ ที่ได้กราบเรียนไปเมื่อก็ ก็คือ ในเรื่องของการมองข้อจำกัดและอุปสรรคของการพัฒนาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี น่าจะต้องสนใจมิติสังคมและมิติจริยธรรมควบคู่ไปกับการสนใจ การสร้าง การเคลื่อนไหว การตระหนักรู้ในเรื่องเหล่านี้อย่างกว้างขวาง ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาประเทศในมิติที่ไม่ใช่แยกส่วน เพียงแต่เฉพาะแบ่งงานไปทำตามกระทรวง ตามฝ่าย และมองการแข่งขันเพียงเฉพาะการแข่งขันเชิงธุรกิจการค้าแต่อย่างเดียว

ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้วถึงจะสอดคล้องกับหลักการบางประการที่เราได้ยกย่องในระยะหลังนี้ ก็คือ พระราชดำริเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งน่าจะทำให้เราได้มองเห็นศักยภาพเกี่ยวกับ ทางด้านจริยธรรมอย่างลึกซึ้งในเรื่องการก้าวไปในโลกของการแข่งขัน ในโลกที่จะต้อง มีความสมดุล รู้เท่าทัน และต้องไม่ประมาทควบคู่กันไปด้วย ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เชิญอาจารย์พรชัยครับ

นายพรชัย มาตังคสมบัติ : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม
พรชัย มาตังคสมบัติ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอแสดงความชื่นชมคณะกรรมการ
ที่ได้ร่วมกับผู้ทรงคุณวุฒิต่าง ๆ รวบรวมแสดงข้อคิดเห็นมา และวันนี้ผมก็ขอแสดง
ความชื่นชมสมาชิกฯ อีกหลาย ๆ ท่านที่มาจากหลาย ๆ สาขา ที่ได้แสดงข้อคิดเห็นในแง่มุม
ต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม กระผมอยากจะขออนุญาตท่านประธานฯ ได้ยอหลังกลับมาสัก
๓ ก้าว และขอให้ดูภาพรวมอีกครั้งหนึ่ง หลาย ๆ ท่านที่มีมุมมองในแต่ละด้าน ส่วนใหญ่
จะพูดได้ว่า ทั้งที่กรรมการทำมาและที่สมาชิกฯ ได้อภิปราย ล้วนแต่ไปเน้นเรื่องการใช้
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจเป็นส่วนใหญ่ ที่จริงความที่ผมอยู่
ในวงการนี้มากกว่า ๕๐ ปี เฉพาะอยู่ในมหาวิทยาลัยมหิดลก็ ๕๐ ปี พอตีปี่นี้ ก็เห็นมา
หลายอย่าง เคยยกตัวอย่างว่า คนไทยมองวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี มองแค่ว่าอยากจะได้ผล
อะไร อยากจะได้ดอกอะไรก็ไปหาบงกชนั้นมา แต่ไม่เคยสนใจปลูกต้นวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีจริง ๆ จัง ๆ นี่คือเหตุที่ผมอยากจะขออนุญาตท่านประธานฯ ยอมาสัก ๓ ก้าว
ผมคิดว่าในการพัฒนาขีดความสามารถทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย
ก็ตาม ต้องทำอย่างน้อย ๓ ก้าว -----

ก้าวแรก ก็คือ การที่ทำให้เด็กทุกคนที่ได้เข้าเรียนหรือไม่ได้เข้าเรียนก็ตาม หรือเรียนด้วยตัวเองก็ตาม โตมาได้ฝึกปฎิบัติการใช้เหตุและผล แนวคิดแบบวิทยาศาสตร์ อย่างที่เมื่อสักครู่ ขออนุญาตที่จะต้องเอ่ยนาม อาจารย์อัมมาร ได้พยายามพูดถึงว่าจะบ่มเพาะ แนวคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์อย่างไรในประชากรทั้งหมดทุกคน แล้วคงจะต้องเริ่มต้นตั้งแต่เด็ก วิทยาศาสตร์เข้ามาในเมืองไทยนี้ประมาณ ๑๐๐ ปีแล้ว ถ้าเพื่อเราทำเมื่อ ๑๐๐ ปีที่แล้ว มุ่งให้เด็กทุกคนคิดด้วยเหตุด้วยผลได้ เรียนวิธีเรียน แล้วก็เรียนสังเกต เก็บข้อมูล ประเมิน ข้อมูลเป็น วิเคราะห์ข้อมูลเป็น แล้วมาสังเคราะห์ให้เป็นคำตอบรวบรวมยอดเป็น แค่นี้เอง เป็นจุดเริ่มต้นแล้ว ซึ่งระหว่างที่ทำอย่างนี้ก็จะทำให้ฝึกความคิดที่ตั้งคำถามเป็นไปในตัวด้วย เพราะฉะนั้นระหว่างที่ผมได้ทำงานเป็นประธานกรรมการ สสวท. ที่เราพัฒนาวิธีการเรียน การสอนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์นั้น มุ่งเพื่อให้เด็กทุกคน ไม่ว่าโตขึ้นจะเป็นนักบัญชี หรือเป็นนายทหาร หรือเป็นอาชีพอะไรก็ตาม จะต้องคิดแบบนักวิทยาศาสตร์เป็นเสียก่อน ส่วนนี้เป็นส่วนเป้าหมายอันแรก ถ้าเพื่อเราปูอันนี้ได้ เราก็จะเข้าใจต่อไปว่า มีส่วนหนึ่ง บางคนอาจจะคิดใจที่อยากจะมาอาชีพเป็นนักวิทยาศาสตร์ ก็มาเรียนเป็นนักวิทยาศาสตร์ มากขึ้น เมื่อสักครู่ที่เราบอกว่าคนไม่สนใจเรียนวิทยาศาสตร์อะไรต่าง ๆ ก็เนื่องจากว่า เราไม่ได้สร้างสังคมให้เห็นว่าวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องสำคัญ การใช้เหตุผลเป็น เป็นเรื่องสำคัญ ก็เลยไม่ได้คิดว่าวิทยาศาสตร์เป็นศาสตร์ที่สำคัญ หลาย ๆ คนยังคิดว่าวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่ ต้องทน เพื่อที่จะไปสู่ผลสุดท้าย คือ ความเป็นแพทย์หรือว่าความเป็นวิศวกร เพราะฉะนั้น ก็เป็นบางอย่างที่จะต้องทน ซึ่งที่จริงไม่ใช่ ที่จริงน่าจะเป็นสาขาที่เมื่อเข้าไปเรียนแล้ว ไม่ว่า จะเป็นแพทย์หรือเป็นอะไรก็แล้วแต่ จะสามารถใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการ ประกอบการอาชีพ หลาย ๆ ท่านพูดถึงว่า การนำความรู้ออกมาทำประโยชน์ แล้วการทำ ประโยชน์นั้นไม่จำเป็นว่าทุกอย่างจะต้องสร้างจากความริเริ่มภายในประเทศทั้งหมด หลาย ๆ อย่างก็ดัดแปลงเข้ามาก็ได้

ส่วนนี้เป็นก้าวที่ ๒ คือ การปูพื้นให้มีความรู้วิชาวิทยาศาสตร์อย่างที่เรา กำลัง จะทำกฎหมายวิชาชีพวิทยาศาสตร์ที่ผ่านหลักการไปแล้ว เพื่อส่งเสริมคนระดับนี้ขึ้นมา ให้ เป็นปึกแผ่น แล้วถึงจะก้าวที่ ๓ ครับ

LIRT

ก้าวที่ ๓ ก็คือ ก้าวที่จะมีการวิจัยและพัฒนาให้มีเบรคทู (Break through) ขออนุญาตใช้ภาษาต่างประเทศ ให้ทะลุไปได้ ให้เกิดสิ่งใหม่ นวัตกรรมใหม่ ผลิตภัณฑ์ใหม่ กระบวนการใหม่

ทุกประเทศที่จะใช้วิทยาศาสตร์ได้ต้องผ่านทั้ง ๓ ขั้นตอน ผมไม่อยากให้ต่างคนต่างไปมองว่า จะเด็ดผลวิทยาศาสตร์มารับประทานได้ง่ายอย่างไร หรือจะไปตอกลงที่ไหนมาปะกับดินที่ล่ำด้นก็ไม่แข็งแรง รากก็ไม่มี เราต้องปลูกต้นวิทยาศาสตร์ตั้งแต่รากขึ้นไป จนกระทั่งถึงดอกและผล เพราะฉะนั้นส่วนที่ ๓ ก็เป็นส่วนที่วันนี้พูดกันส่วนใหญ่ ซึ่งผมก็เห็นด้วยว่า ส่วนนั้นจะต้องทำ แต่ไม่อยากให้ทิ้งไปว่า เราจะสามารถมองแต่ผลแล้วเรื่องวิจัยและพัฒนาในขั้นที่ ๓ ผมอยากจะขออนุญาตท่านประธานฯ ขยายความนิดหนึ่ง ผมได้ยินมากกว่า ผลงานวิจัยในประเทศไทยมีแต่ขึ้นหิ้ง ผมขอกราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ว่าวิจัยที่อยู่บนหิ้งนั้นไม่ได้เป็นวิจัยที่ได้เรื่องเลยครับ ถ้าเพื่อทุกเรื่องที่ได้เรื่องนั้นไม่อยู่บนหิ้ง มีคนนำไปสานต่อ นำไปใช้ทั้งหมด -----

แล้วก็อยากจะให้เข้าใจด้วยว่า ในการวิจัยเพื่อที่จะให้เห็นผลสุดท้าย แยกไม่ได้หรอกครับว่า สิ่งไหนเป็นวิจัยประยุกต์เพื่อให้ได้ผลออกไป กับสิ่งไหนที่ต่อเนื่องมาจากการค้นพบทฤษฎีใหม่ แนวคิดใหม่ ต้องต่อเนื่องไปจนกระทั่งเอาไปใช้ผล ถ้าเผื่อเรามองเหมือนคนตาบอด คลำช้างคนละส่วน คนที่อยากจะเอาผลทางอุตสาหกรรมก็จะมองส่วนนี้ คนที่ต้องการส่วนนั้นคนละส่วนกัน เราก็ยังจะด้ามเดียวอยู่อย่างนี้ต่อไปอีก ๑๐๐ ปี ข้างหน้า หลังจากที่เรามา ๑๐๐ ปีแล้ว ผมจึงอยากจะขอว่าข้อเสนอเหล่านี้ให้รวมย้อนกลับไปถึงการพัฒนาการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ตั้งแต่ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา เพื่อให้เป็นพื้นฐานที่ละชั้น และผมอยากจะเห็นว่า ถ้าเผื่อเราสัมฤทธิ์ผลอันนี้จริง ในก้าวแรกอย่างที่ผมกราบเรียน คือ ให้ประชาชนคนไทยทุกคนคิดทุกอย่างด้วยเหตุผลเป็นศึกษาข้อมูลเป็น เปรียบเทียบเป็น ชั่งน้ำหนักเป็น เราไม่ต้องมาปวดหัวเรื่องการเมืองในแบบปัจจุบันครับ ถ้าเผื่อคนไทยทุกคนวิเคราะห์เป็น จะไม่มีใครไปหลอกได้ จะไม่มีใครไปให้ ๕๐ บาท หรือ ๒๐๐ บาท หรือ ๒,๐๐๐ บาท เพื่อให้ทำอย่างนั้นอย่างนั้นได้ เพราะฉะนั้นอันนี้ก็ คือ พื้นฐาน นอกจากใช้เหตุผลเป็น และเป็นส่วนฐานที่ดีสำหรับวิทยาศาสตร์แล้ว ยังเป็นฐานที่ดีสำหรับให้เป็นพลเมืองที่พร้อมที่อยู่ในสังคมแห่งการเรียนรู้ และไม่ว่าจะเรียนรู้อะไรก็ตาม ก็ใช้ความเป็นนักวิทยาศาสตร์ ความเป็นผู้ที่มีเหตุและผล ผมอยากจะขอลอยมาให้เห็นภาพรวมครับ เพราะฉะนั้นในข้อเสนออันนี้ผมอยากจะขอความกรุณาท่านกรรมาธิการในการสื่อกับรัฐบาล กรุณามองทั้งภาพ อย่าไปมองมุ่งแต่ว่าจะไปขึ้นอันดับไอดีเอ็ม (IDM) ไอดีเอ็มดี (IMD) ได้แค่ไหน ๆ สำหรับผม เรื่องนั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญแต่ไม่มากนัก เรื่องที่สำคัญที่สุด คือ ปูพื้นฐานอย่างไร ปัจจุบัน เพื่อให้คนรุ่นต่อไปครบตั้งแต่ประชาชนทุกคนผ่านการเรียนการสอนที่หัดให้ใช้เหตุผลเป็น แล้วหลาย ๆ คนก็อยากจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ อยากจะเกิดความมั่นใจขึ้นมา แล้วหลาย ๆ คนที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ก็นำวิทยาศาสตร์ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ แต่บางคนเหล่านั้นจะเป็นนักคั่นคว่ำ และอาจจะสร้างผลงานที่เกิดผลดี ทั้งทางทฤษฎีและทางประยุกต์ ซึ่งทฤษฎีไม่ได้เป็นสิ่งเลวร้ายอย่างที่หลาย ๆ ท่านพูดถึง ทฤษฎีการวิจัยพื้นฐานนี้เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะทำให้เรามีผลทางประยุกต์ได้ ผมขอกราบเรียนท่านประธานฯ ด้วยความเคารพครับ ขอบพระคุณครับ

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ต่อไปท่านก็คิดถึงครับ

นายกิริติ บุญเจือ : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม กิริติ บุญเจือ
สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระผมขอสนับสนุนคำพูดและความคิดของท่านอาจารย์
พรชัย ขอบพระทานโทษที่อ้างอิงถึงท่าน ผมจำได้ว่าตอนที่ผมมาเป็นอาจารย์ที่จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยใหม่ ๆ นั้น มีวิชาหนึ่งที่ผมสอนมาก ๆ เลย คือวิชาโลจิก (Logic) แล้วเราก็แปล
เป็นภาษาไทยว่าตรรกวิทยา เราสอนตามวิธีคิดแบบวิทยาศาสตร์ ตามเทคโนโลยี ตามเทคนิค
ของการคิด คือแบ่งเนื้อหาออกเป็นอินดัคชัน (Induction) ดีดัคชัน (Deduction) รู้สึกตอนนั้น
เป็นวิชาที่นิยมมาก ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรู้สึกจะเป็นวิชาบังคับเกือบจะทุกคณะ หรือ
เกือบจะเหมือนกันทุกคณะก็ว่าได้ กระผมต้องใช้เวลาสอนวิชานี้มากเลยทีเดียว อาทิตย์หนึ่ง
แทบจะไม่ได้หยุด แต่ละชั้นมีนักศึกษาเรียนเป็น ๑๐๐ - ๒๐๐ คน แล้วตอนนั้นก็เป็นที่นิยม
นอกจุฬาฯ ด้วย เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องเร่ไปสอนตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ
รวมทั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งตอนนั้นยังเป็นเพียงวิทยาลัย ก็มีความสนใจถึงกับส่งอาจารย์
ที่สนใจมาให้เราอบรมวิธีสอนวิชานี้ตามหลักวิชาการ รู้สึกตอนนั้นก็ไฮไลต์ (Highlight)
ของวิชาไม่ว่าไรก็ไม่ทราบนิยมนักมาก -----

- ๓๓/๑

แต่ผมทราบว่าภายหลังเมื่อผมเกษียณอายุไปแล้ววิชานี้ยังอยู่ แต่วิธีสอนเปลี่ยนไปหมดเลย ที่สอนเป็นวิธีดีดักชัน อินดักชัน ตามสูตรการพิสูจน์ตามดีดักชันสมเหตุสมผลต้องเดินตาม กฎ ๑, ๒, ๓ อะไรต่าง ๆ ก็รู้สึกว่าย่เปลี่ยนแปลงไปหมดเลย เขาบอกว่านักศึกษาเขาว่ายาก ก็เลยปรับเปลี่ยนมาสอนเป็นวิชาเทคนิคการใช้เหตุผล และการใช้เหตุผลที่ดัดแปลงมานั้น กลายเป็นเทคนิคการวิจารณ์การใช้ภาษาไทยกลายเป็นอย่างนั้นไป ชื่อวิชาตามเดิม แต่ว่า วิธีสอนเปลี่ยนไปเลย แล้วแบบฝึกหัดนั้นก็หนักไปในทางวิจารณ์การใช้ภาษาไทย เหมือนกับเตรียมขนกฤษฎาจะไปเขียนเรียงความกันอย่างนั้นเอง ก็อาจจะเป็นอย่างนี้ หรือเปล่าว่า ทำให้เด็กไทยระยะหลัง ๆ คิดแบบวิทยาศาสตร์ไม่ค่อยจะเป็น แต่ว่าเถียงกันเก่ง เถียงกันที่การเล่นคำ การใช้โวหารอะไรต่าง ๆ ออกไปทำนองอย่างนั้นไปเลย ก็อยากจะฝาก ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ช่วยทบทวนเรื่องนี้หน่อย ถ้าเราต้องการจะให้เด็กไทยของเรา ได้รับการฝึกฝนวิธีคิดตามหลักวิทยาศาสตร์ ตามแนววิทยาศาสตร์ ควรจะต้องมาปรับปรุง วิชานี้กันใหม่แล้วกระมังครับ ให้มีการสอนวิชาโลจิกตามมาตรฐานระดับโลกขึ้นมาใหม่ ขอฝากความคิดไว้ด้วยครับ ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล
กุลละวินชัย รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : คุณจิตรครับ

ว่าที่ร้อยเอก จิตร ศิริธรรานนท์ : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติที่เคารพ กระผม ว่าที่ร้อยเอก จิตร ศิริธรรานนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ต้องขอขอบคุณทางคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้กรุณาศึกษา
ในเรื่องนี้ขึ้นมา ผมคงมีประเด็นอยู่ ๒ – ๓ ประเด็น ที่อยากจะขอคิดร่วมด้วย จริง ๆ แล้ว
ผมกำลังมองคว้าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้นเป็นหัวใจสำคัญ ผมอยู่ในภาคธุรกิจ
เพราะฉะนั้นก็คิดว่าวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีเป็นหัวใจสำคัญในการที่เราจะก้าวสู่ประเทศ
ที่พัฒนาแล้ว แต่เป็นที่น่าเสียดายตรงที่ว่า ถ้าสังเกตดูจากรัฐบาลแต่ละยุคแต่ละสมัยที่จัดสรร
งบประมาณมาลงในส่วนของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในส่วนของงบวิจัยน้อยมาก
ประมาณ ๐.๒ เปอร์เซ็นต์ของจีดีพี (GDP) ซึ่งตรงนี้ก็ผิดแผกแตกต่างไปจากประเทศต่าง ๆ
ที่อยู่ในรอบบ้านเรา ของเวียดนามนั้น เมื่อไปดูงานเมื่อครั้งที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักรของเขาคือเกือบ ๓ เปอร์เซ็นต์ ของอินเดียมีบ้างกะลอส คือ ซิลิคอนวอลลีย์

จนบัดนี้อินเดียก็เก่งในเรื่องของซอฟต์แวร์ (Software) ขึ้นมาแล้ว จนกระทั่งกำลังจะกลายเป็นประเทศมหาอำนาจซึ่งคู่กันระหว่างที่เราเรียกกันว่า จีน อินเดีย คือ ไชน่าบวกอินเดีย คือกำลังจะต่อสู้กับทางสหรัฐอเมริกา เพราะฉะนั้นในส่วน of วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผมคิดว่าในบางส่วนที่เรา มีสถาบันวิจัยต่าง ๆ ก็เยอะแยะ อย่างที่อาจารย์พรชัย ขออนุญาต ที่ได้เอยนามถึงท่าน บอกว่า ผลการวิจัยบางตัวที่ขึ้นหิ้ง เพราะว่าอาจจะไม่ได้เรื่องหรืออะไร ก็แล้วแต่ ผมกำลังคิดว่าสิ่งที่ เป็นผลงานวิจัยทั้งหมดถ้าได้มีการเผยแพร่ออกมาสู่สาธารณชน จะดีหรือจะไม่ดีก็แล้วแต่ มีการต่อยอดครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องของยาเหมือนกัน เราคิดจากระดับหนึ่ง ในสังคมโลกเขาให้ท่านใช้ผลประโยชน์จากการที่คิดยาขึ้นมาได้แค่ประมาณ ๒๐ ปี หลังจากนั้นที่ ให้หมดลิขสิทธิ์ตรงนี้ไปเพราะอะไร เพราะต้องการให้มีการต่อยอด เพราะฉะนั้นผลงานวิจัยต่าง ๆ ควรจะได้เผยแพร่ออกมา จะดีหรือไม่ดี สิ่งที่ท่านคิดว่าอาจจะไม่เป็นผลในการที่จะต่อยอดไป แต่อีกคนหนึ่งอาจจะมองในลักษณะที่ว่าเป็นประโยชน์ ในการที่จะต่อยอดออกไป เพราะฉะนั้นการมองในนี้เหมือนกับ โครงสร้างชุดไทยอยู่อันหนึ่ง ที่บอกว่า ๒ คนยลตามช่อง คนหนึ่งมองเห็น โคลนตม คนหนึ่งตาแหลมคมเห็นดวงดาว อยู่พรายพราย ตรงนี้อาจจะต่างกัน ผมก็คิดว่าเรามีผลงานวิจัยซึ่งค่อนข้างจะมาก แต่ปรากฏว่าการเผยแพร่ต่อสาธารณะนั้นค่อนข้างน้อย เพราะฉะนั้นการที่ธุรกิจจะเอาไปต่อยอดหรือจะเอาไปทำอะไร โอกาสตรงนี้ค่อนข้างจะยากมาก ถ้าท่านได้ไปอ่านหนังสือ อยู่เล่มหนึ่งในเรื่องของบริษัท โตโยต้า ขออนุญาตที่เอ่ยถึงบริษัทนี้ มีสิ่งที่น่าสนใจอันหนึ่ง ก็คือ คำที่เขาใช้คำว่า “วิชวลคอนโทรล (Visual control)” หรือเอนจินเกมบุชิ ภาษาญี่ปุ่นของเขา ก็คือ การที่เขาบอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างต้องขึ้นกระดาน คือมองด้วยตา ไปพิสูจน์ด้วยตา ไม่ใช่ว่าเป็นรายงานแล้วก็เก็บขึ้นหิ้ง อย่างนี้จะมองไม่เห็นอะไรเลย เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าแผนกต่าง ๆ ของบริษัทยนต์แห่งนี้จะขึ้นเต็มไปหมดเลยว่า ปัญหาคืออะไร แก้อะไรไปแล้ว -----

เพราะฉะนั้นการไปพิสูจน์ด้วยตาเป็นสิ่งที่ผู้บริหารทุกคนได้ใช้หลักการของบริษัทรถยนต์
แห่งนี้มาใช้ในการบริหารค่อนข้างจะเยอะ ในประเด็นที่ ๑ นี่ก็คิดว่าวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยีเป็นสิ่งสำคัญ ทำอย่างไรผลงานวิจัยต่าง ๆ ถึงจะออกมาเป็นรูปธรรมมากขึ้น
แล้วในส่วนของการคำว่า “Innovation” หรือนวัตกรรมใหม่ ผมขออนุญาตกล่าวอ้างถึง
ท่านปีเตอร์ ดรักเกอร์ ซึ่งเป็นปรมาจารย์ในเรื่องของการตลาดพอสมควร ท่านพูดไว้เลยว่า
อินโนเวชันหรือนวัตกรรมใหม่ ไม่ใช่อะไรเลย ของอะไรก็ได้ที่ไม่เหมือนเดิม แล้ว
นวัตกรรมใหม่มีอยู่ ๓ ทาง ที่จะได้มา

ทางที่ ๑ ก็คือ จากอาร์แอนด์ดี (R&D) Research and Development) ก็คือ
การวิจัยนั่นเอง ทางที่ ๑ นั้นยาก บางทีต้องเสียกันเป็นพัน ๆ ล้าน กว่าจะได้ผลงานวิจัย
ออกมาอย่างหนึ่ง ยานชนิดหนึ่งบางทีเสียเวลาดั้ง ๒๐ ปี หักเงินไปเป็นพันล้าน
ยูเอสดอลลาร์ กว่าจะมีผลงานออกมา

ทางที่ ๒ ก็คือ คอนสแตนท์ เซนจ์ (Constant change) คือ การเปลี่ยนไป
เรื่อย ๆ ดูเขาเปลี่ยน เราก็เปลี่ยน ค่อย ๆ ปรับไปเรื่อย อันนี้ไม่ทันกินเขา สุดท้ายที่หลาย
ประเทศใช้ ก็คือ การที่ไปก๊อปปี้ (Copy) แต่ก๊อปปี้เขามีการเลียนแบบ ไม่ใช่ Copy แล้ว
ไปผลิตเลย ถ้าก๊อปปี้แล้วผลิตเลยอาจจะมีความผิดทางกฎหมายได้ ก๊อปปี้ไปเลียนแบบ
เลียนแบบแล้วก็ทดลองทำ ทำเสร็จแล้วก็เกิดนวัตกรรมใหม่ขึ้นมา

ทางที่ ๓ เป็นทางที่เขาใช้กันค่อนข้างเยอะ ตรงนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะโยง
มาถึงสิ่งที่ว่าถ้ามีผลงานวิจัยออกมาแล้วได้เผยแพร่ออกไป จะเป็นจุดเริ่มต้นในการที่จะ
ก้าวไปสู่ขั้นที่ ๒ ขั้นที่ ๓ ขั้นที่ ๔ ต่อไป

ในประเด็นที่ ๒ อยากจะเรียนว่า ในส่วนของการค้าโลก การลดต้นทุนตอนนี้
เป็นปัจจัยสำคัญในส่วนของการธุรกิจทุกภาคส่วนที่จะลดต้นทุนตรงนี้ลงมา เพราะฉะนั้นผลงาน
ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นส่วนหนึ่งในการที่จะมาลด
ตรงนี้ ยกตัวอย่างในส่วนของเรา ซึ่งเคยส่งออกเป็นอันดับ ๑ แต่ท่านเชื่อไหมว่า
ผลผลิตข้าวต่อไร่ จำนวนถึงต่อไร่ของเรายังเท่าเดิม ไม่ได้ก้าวไปถึงไหนเลย เพราะฉะนั้น
จะไปต่อสู้อะไรในเรื่องของการลดต้นทุน รัฐบาลออกมาก็รู้บาลีอยู่แล้วแต่ บอกว่าจะให้ชาวนา
ได้ขายข้าวในราคาที่สูง ๆ เข้าไว้ ถามว่า ราคาสูง ถ้าสมมุติราคาเกี่ยวหนึ่ง ข้าวธรรมดา

ไม่ใช่ข้าวหอมมะลิ สมมุติท่านขายได้เกวียนละ ๕,๐๐๐ แต่ปรากฏว่าหักค่าปุ๋ย ค่าอะไรแล้ว
กำไรแค่ ๕๐๐ กับสมมุติว่าขายได้เกวียนละ ๖,๐๐๐ แต่กำไร ๑,๕๐๐ อะไรจะดีกว่ากัน
นักธุรกิจเขามองตรงส่วนต่างตรงนี้ เพราะฉะนั้นไม่ได้มองว่าราคาของท่านไปขายใน
ตลาดโลกจะได้แพงขึ้น ตรงนี้ต้องอาศัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการที่จะช่วย ผมเคย
ไปดูงานที่ประเทศเวียดนาม เมื่อประมาณสัก ๑๐ กว่าปี ตอนที่เขาเริ่มเปิดประเทศไม่กี่ปี
มานั้น เชื่อไหมว่าเราไปเยี่ยมลุงคนหนึ่ง ชื่อ ลุงรี แกไม่ได้ทำจีเอ็มโอ แกใช้ชีวิตต่อยอด
โดยเอาหญ้าแฝกซึ่งด้านทานต่อเพลี้ยกระโดดมาต่อยอดเข้าไป ทำอยู่ประมาณสัก ๔ ครั้ง
ก็ได้ขึ้นสืของมัน คือ เมล็ดข้าวไปปลูกต่อ แล้วด้านทานต่อเพลี้ยกระโดด ซึ่งเป็นภูมิปัญญา
ธรรมดา และแปลกตรงที่ว่าลุงรีคนนี้เป็นของเวียดนามอายุ ๖๐ กว่า แกถือหนังสืออีลี
ไออาร์อาร์ไอ (IRRI) ครับ ซึ่งสถาบันอีลีนีก็อยู่ที่ฟิลิปปินส์ แล้วอันนั้นแปลเป็นภาษา
เวียดนามทั้งหมดเลย ถามว่า คนไทยก็คน พวกเราบางครั้งอย่างทีบอกว่า อ่านภาษาอังกฤษ
แล้วนึกว่าตัวเองเก่ง ทำอย่างไรญี่ปุ่นเมื่อครั้งสงครามโลกเลิใหม่ ๆ เขาก็แปลตำราฝรั่ง
แทบทุกตำรามาเป็นภาษาญี่ปุ่น ก็อ่านง่าย ทุกคนก็สามารถที่จะศึกษาจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้
แล้วก็กลับมาสู่ในเรื่องของความสนใจเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้ ทำอย่างไรเราจะ
มีตำราซึ่งไม่ต้องไป ถ้าจะใช้คำภาษาวัยรุ่น ก็คือ ดัดจริต คือไปอ่านภาษาอังกฤษแล้วตัวเอง
บางทีก็เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง ทำอย่างไรเราถึงจะมีตำราวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นภาษาไทย
ล้วน ๆ อ่านแล้วเข้าใจ ตาสี ตาสา อ่านแล้วเข้าใจ การศึกษาไม่ได้อยู่ในมหาวิทยาลัยหรือ
สถาบันอุดมศึกษาอย่างเดียว ท่านจะต้องแพร่ขยายไป ถ้าสมมุติว่าเป็นอินเทอร์เน็ต (Internet)
ก็คือ ขึ้นอินเทอร์เน็ตภาษาไทย ตาสี ตาสา ความรู้ไม่มีก็สามารถอ่านแล้วรู้เรื่อง ต่อยอดได้
เพราะฉะนั้นตรงนี้จะเป็นประโยชน์ในประการที่ ๒ ซึ่งจะช่วยให้ต้นทุนในการผลิตของเรา
ลดลง แล้วก็ทำให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดประโยชน์กับประเทศชาติของเรา ในต่างประเทศ
เขามีการศึกษาไม่ได้หยุดนิ่งเลย ยกตัวอย่างเช่น ทางด้านการบริหารจัดการ เราไปนึกว่า
การบริหารแบบสากลจะประสบความสำเร็จ ท่านอาจจะไม่ทราบว่า บริษัทที่อายุยืนที่สุด
ในโลกในขณะนี้ คือ บริษัท คองโกกูมิ ซึ่งเป็นบริษัทคอนสตรัคชัน (Construction) คือ
ก่อสร้าง อายุประมาณ ๑,๔๒๗ ปี เป็นบริษัทครอบครัวครับ เราเคยมีความคิดกันว่า
ถ้าบริหารแบบครอบครัวแล้วธุรกิจจะเจ๊ง ไม่เจ๊งนะครับ อายุยังยืนยาวที่สุด เป็นบริษัท

ที่สร้างปราสาทโอซากา ปราสาทโอซากาถ้าท่านไปญี่ปุ่น ฝีมือของบริษัทนี้ บริษัทนี้อยู่ได้
เพราะลูกค้าต้องการให้อยู่-----

- ๓๔/๑

บริษัทที่ ๒ โฮชิ ๑,๒๐๐ กว่าปี ก็เป็นบริษัทครอบครัว บริษัทแรกก็ ๔๐ เจนเนอเรชัน (Generation) บริษัทที่ ๒ ๔๖ รุ่นมาแล้ว ตรงนี้เป็นสิ่งที่บอกว่า อยู่ที่การศึกษาค้นคว้าวิจัย ผลออกมา ถึงได้ไปดูว่าจุดเด่นเขาคืออะไร จุดเด่นของเขาเป็นผลของการศึกษาตรงที่ว่า ข้อ ๑ เขาไวต่อการเปลี่ยนแปลง ภาษาอังกฤษเขาใช้ในหนังสือวิจัยเล่มนี้ว่า เซนซิวิตี ทูเอนไวรอนเมนต์ (Sensitivity to the environment) ขออนุญาตที่ใช้ภาษาอังกฤษ แล้วข้อ ๔ ของเขาที่ประสบความสำเร็จ คือใช้คำว่า “คอนเซอเวทิฟ ไฟแนนซิง (Conservative financing)” คือ การบริหารการเงินแบบอนุรักษ์นิยม นี่เกิดจาก การวิจัย เหมือนกัน ว่าบริษัทครอบครัวซึ่งไม่ได้บริหารตามหลักสากล ทำไมถึงประสบความสำเร็จ อยู่ได้เป็นพันปี อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในส่วนของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องให้เกิดดอกออกผลในลักษณะอย่างนี้ แล้วก็จะเกิดประโยชน์ต่อสังคม

ในประการที่ ๓ ผมคิดว่าการสร้างคนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ แต่น่าเสียดายตรงที่ว่า ประเทศไทยนั้นไม่ได้สร้างคนในลักษณะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์หรือนักเทคโนโลยีที่จะมา ต่อ ยอดในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เด็กไทยผมคิดว่าความอดทนน้อยมาก การตั้งใจก็น้อยมาก โดยเฉพาะในเรื่องของรายได้ต่าง ๆ ประการสำคัญ คือ ความอยาก อยากที่จะเป็น นักวิทยาศาสตร์ อยากที่จะเป็นนักวิจัย อยากที่จะเป็นนักเทคโนโลยีต่าง ๆ ตรงนี้ไม่มี ความอยากเลย เพราะฉะนั้นทุกคนก็จะหันเหไปเรียนทางด้านบริหารธุรกิจกันหมด เราไม่เคย กำหนดสัดส่วนว่า นักวิทยาศาสตร์ของเรา หรือผลงานทางด้านวิทยาศาสตร์ หรือสัดส่วน ของคนที่จบทางวิทยาศาสตร์ควรจะเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่จบการศึกษาออกมา ปรากฏ ตรงนี้พอจบออกมาก็ตกงานกันเป็นแถว หรือบางครั้งก็เหไป เห็นนิเทศศาสตร์ดีเป็นดารา สนุก เพราะเรามีละครให้ดูทุกวัน แต่ละครดีหรือไม่ดีก็แล้วแต่ เพราะฉะนั้นผลประโยชน์ ตรงนี้ สิ่งต่าง ๆ ตรงนี้ที่เด็กเห็น ไม่ได้ไปจูงใจให้เด็กในการที่จะเป็นนักวิทยาศาสตร์เลย เงินเดือน รายได้ก็ไม่ต่างกันเท่าไร เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นโจทย์ที่คงจะฝากไปถึงรัฐบาลว่า เราจะคิดกันอย่างไร เราจะทำกันอย่างไร ถ้าทราบใดก็ตาม เรายังไม่มีนักวิทยาศาสตร์ นักเทคโนโลยีที่จะมาสร้างประโยชน์ตรงนี้แล้ว อย่าได้คิดเลยครับ ในการที่จะไปต่อสู้กัน ในโลกใบนี้ ซึ่งทุกวันนี้เรียนว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นใช้ไม่ได้แล้ว เขาใช้คำว่า “แปรรูป” ๘ โมง เป็นอีกอย่างหนึ่ง ๙ โมง เป็นอีกอย่างหนึ่ง ๘ โมง เห็นท้องฟ้าสว่างไสว ๙ โมง

ฝนตกแล้วครับ เพราะฉะนั้นการแปรปรวนท่านต้องไว ถ้าท่านไม่ไวในโลกใบนี้ แพ้ครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้จะทำอะไร อย่างไรก็ตาม ผมถือว่าผลงานของคณะกรรมการ การวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นจุดเริ่มต้นครับ ในการที่เราจะก้าวต่อไป ต้องขอขอบคุณ อีกครั้งครับ ขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : ไม่มีท่านผู้ใดขออภิปราย ก็ปิดอภิปรายนะครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ โดยที่คณะกรรมการมีข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ปรากฏอยู่ในหน้า ๓ – ๑๗ ผมก็จะถามว่า ที่ประชุมนี้จะเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกต ข้อเสนอแนะของกรรมการหรือไม่ครับ ถ้าหากว่าที่ประชุมเห็นชอบด้วยก็จะได้ส่ง ไปให้คณะรัฐมนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป ผู้ที่เห็นชอบด้วยยกป้อม เห็นด้วย ผู้ที่ไม่เห็นด้วยยกป้อม ไม่เห็นด้วย ครับ เสร็จแล้วเชิญรวมคะแนน

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๓๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ไม่มี)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (พลเอก จรัล กุลละวณิชย์ รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง) : เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์ นะครับ ก็จะส่งไปตามที่เรียนให้ทราบแล้วเมื่อคืนนี้ เป็นอันจบการพิจารณาวันที่ ๔ นะครับ

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่ค้างพิจารณา ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๖ เรื่องที่เสนอใหม่ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๗ เรื่องอื่น ๆ ไม่มี

วันนี้จบวาระการประชุมแล้ว ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand